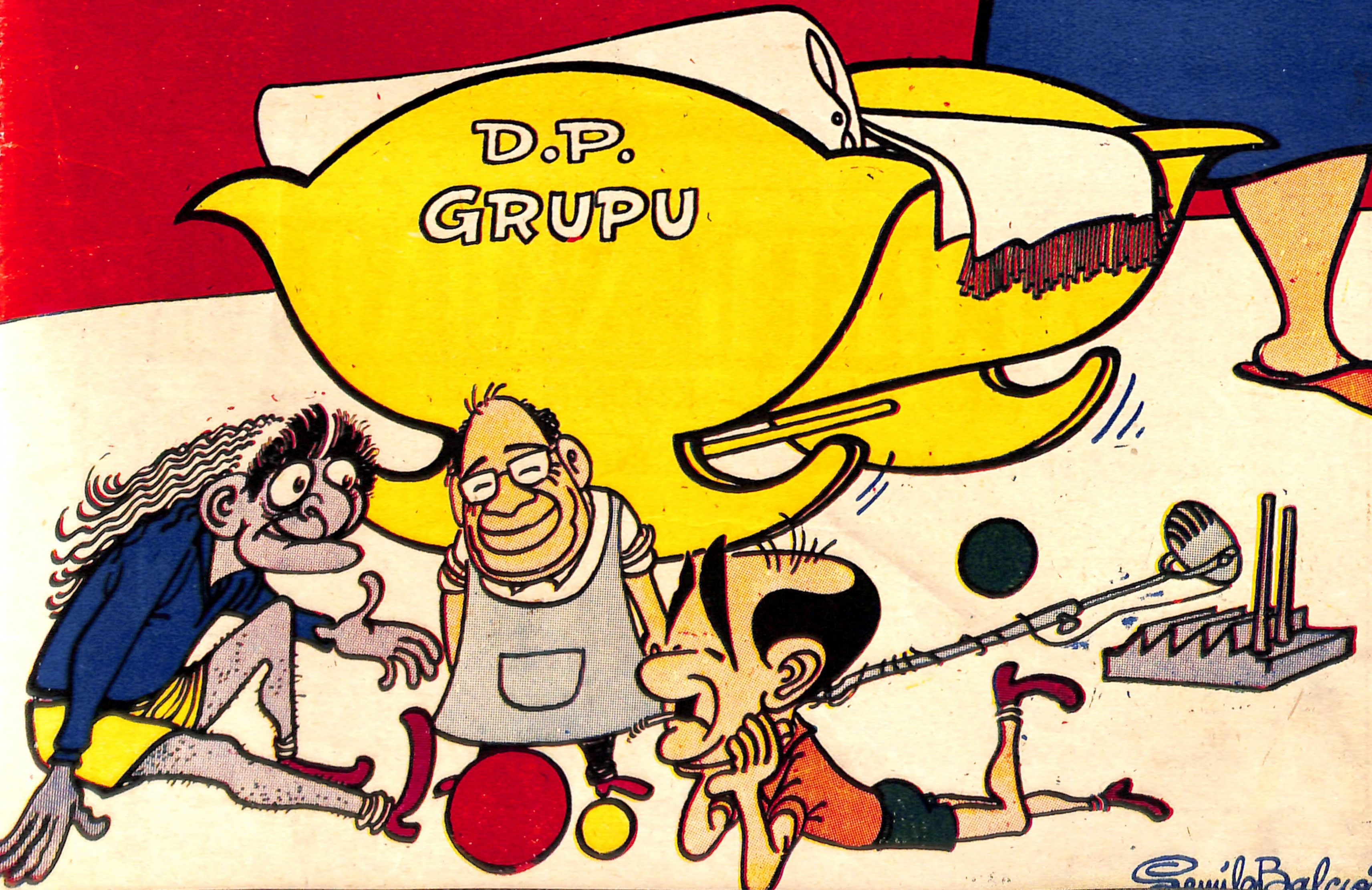
Akbaba

— Aman gürültü etmeyin çocuklar, uyudu galiba!...

Mizah Yayınlarımız

Akbaba Mizah Yayınları Edebiyatımızın şimdiye kadar boş kalmış bir köşesini dolduruyor:

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

Yirmiden fazla mizah üstadının yüze yakın seçme hikâyeleri Üç cilt. Beher cildin fiyatı 1 liradır.

İt Kuyruğu

Yazan :

Aziz Nesin

En güzel mizah hikâyeleri

Kadın Olan Erkeğin Maceraları

Mizah romanı

Meşhedinin Hikâyeleri

Yazan :

Ercüment Ekrem Talû

Mizah edebiyatımızın ölmez eserlerinden

Meşhurlarımızın Nükteleri

En tanınmış fikir, edebiyat, siyaset adamlarımızın nükteleri

Sahtekârsız Memleket!

Rus edebiyatının en meşhur romancılarından Averçenko'nun şaheseri.

Yedek Parça

Aziz Nesin'in en güzel hikâyeleri. Her kitap 1 liradır.

Ah! buna bayılırım!..

«Bol SANA sürülmüş bir dilim ekmeğin üstünde bir sosis!» İşte bu çok lezzetli ve besleyicidir!

Mektep dönüşünde, bu lezzetli ikindi kahvaltısını hazırlayarak, çocuklarınıza hoş bir surpriz yapınız. İştahla yiyeceklerdir... Ve neş'e içinde oyun oynadıktan sonra, büyük bir arzu ile mektep vazifelerini yapacaklardır.

Çocuklarınız, bütün gün, hatta büyük insanlardan çok fazla enerji sarfederler. Bunun içindir ki onlara sıhhî ve besleyici gıda lâzımdır. Bütün bu vasıfları SANA'da bulacaksınız; fazla olarak da, çocuklarınızın büyümesi için lüzumlu olan A,D vitaminleri, güneş şuaının vitaminleri vardır.

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞTİ BAKIRKÖY

ERKEK SABAHAT

ERKEK OLAN KADININ HATIRALARI

Erkek Sabahat, Bütün Ömrünce Bir Kadının Romanıdır!

Bu romanda, hakikatle hayâl birbirine karışmış, tadına doyum olmaz bir mizah şaheseri doğmuştur.

Erkek Sabahat, kadınlığın bütün inceliklerini, bütün zaaflarını bilen, fakat bütün ömrünce erkek hayatı süren bir kadının romanıdır.

Akbaba, Bu Romana Gelecek Sayısında Başlıyor!

SAYI : 203 C.: 8 2 ŞUBAT 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

KORKUNÇ SÜKÛT

Yazan :
Yusuf Ziya ORTAÇ

İSTEMİYORLAR... Eline kalem alıp fikirleini yazmasını istemiyorlar. Kürsüye çıkıp düşüncelerini söylemesini istemiyorlar. İğriye iğri, doğruya doğru demesini istemiyorlar!

Kimin mi?.. Hayır, hayır, İsmet Paşanın değil,. Hayır, hayır. Osman Bölükbaşının değil!.. Hayır, hayır, Fevzi Lütfi Karaosmanoğlunun da değil!

Anlamış gibi gülümseyerek başınızı sallamayınız öyle... Yine anlıyamadınız, yine bilemediniz, yine değil... Ne Hüseyin Cahit Yalçın'ın, ne Falih Rıfkı Atay'ın, ne Ahmet Emin Yalman'ın, ne Nadir Nadi'nin, ne şunun, ne bunun!

Pekiy, ya kimin?

Telâş etmeyiniz, söyliyeceğim. Yalnız, aman dikkat!.. Hayretten, gözbebekleriniz iki bilya gibi çerçevelerinden fırlayıp yere yuvarlanmasın!.. Çene kemikleriniz, ağız dolusu bir «Aaaaa» ile menteşelerinden oynamasın!

Bu düşünmesi istenmiyen, bu konuşması istenmiyen, bu yazması istenmiyen, bu el pençe bir sükût ile susması istenen Ankara ve İstanbul Üniversiteleridir!

Üniversite susacak: Dilsiz gibi, sağır gibi, heykel gibi, ağlama duvarı gibi susacak!

Ya kim konuşacak? Oy vurguncusu politika kargaları mı?

Üniversitenin «sus» diye boğazına sarılanlar, acaba bir gün olsun, havada gezen mağrur başlarını Dil - Tarih - Coğrafya Fakültesinin alın yazısına çevirip bakmadılar mı?

Bu tek satır:

— Ordular!.. İlk hedefiniz Akdenizdir!

Diyen asker Atatürk'ün, bütün memlekete sivil kumandasıdır:

— Hayatta en hakikî mürşit ilimdir!

Şimdi, on binlerce genç, bu emrin cezbesi içinde yarınlara yürüyor.

Dili tutulmuş, çeneleri kilitlenmiş, başı kitapların yastığında uyuyan bir Üniversite karşısında, bütün memleket, Abdülhak Hâmid'in mezar sessizliği içinde kopardığı çığlıkla ürperir:

Yalnız bu derin sükût dinsin!

ZEYTİN EKMEK

ŞİNAN Tekelioğlu Millet Meclisinde:

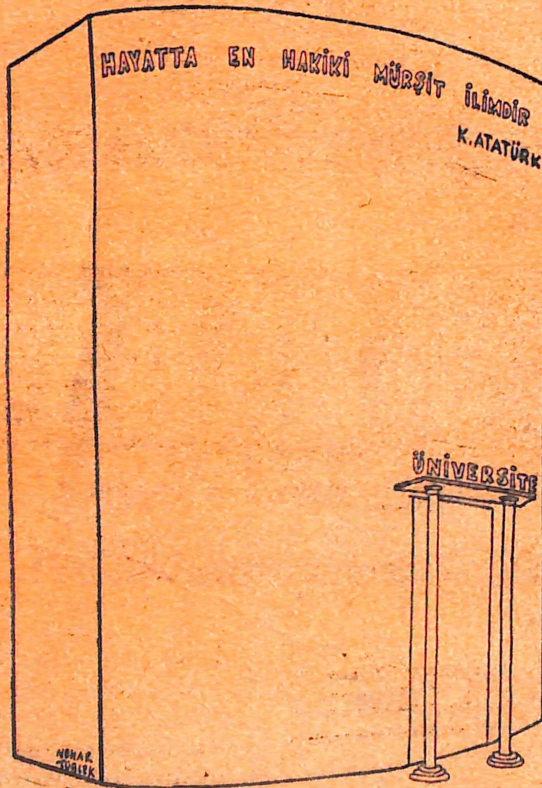
«— Hesap ettiniz mi? Bir zeytin tanesi on yedi buçuk kuruşa geliyor!» demiş.

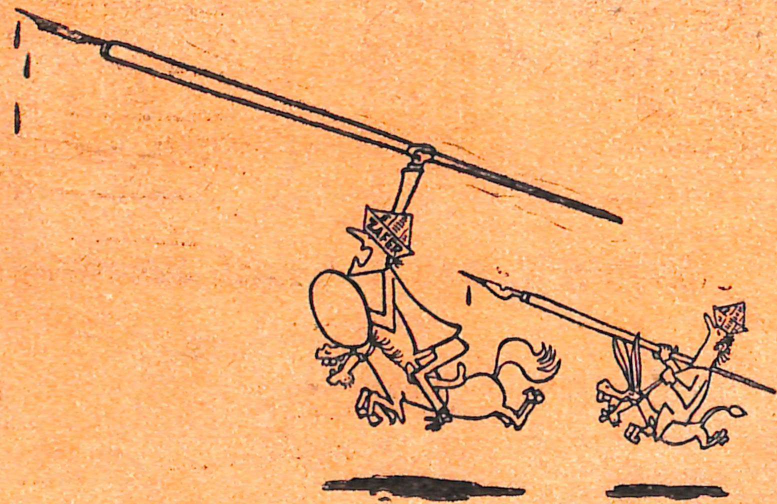
İşe bakın siz, zeytin sahiden lüks oldu. Bakkal dükkânlarından, kuyumcu vitrinlerine kalkacak değerde bir mücevher haline geldi. Bir kaç yıl evvel:

— Zeytin ekmek yiyoruz! diye yerinirken, şimdi:

— Zeytin ekmek yiyoruz! diye övünür hale geldik.

Pek yakında sosyete dedikoduları arasında, zenginlerimizin sevgililerine yirmi zeytin taneli bir kolye hediye ettiğini duyarsak, hiç şaşmıyacağız. Hele bu gerdanlıklar sele zeytininden olursa, karşısında ağzının suyu akmıyacak bir kız göremiyorum.

İLMÎ MÜNAKAŞA!... **(Nehar Tüblek)**

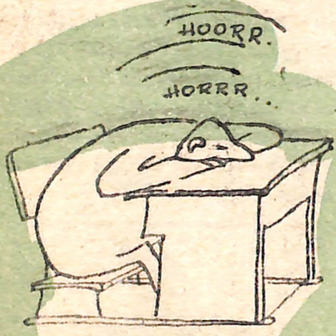

BEN talihsiz bir sıra kapağıyım. Bugün otuz üç yaşındayım. Bu, bir sıra kapağı için çok uzun bir ömürdür. Bütün akrabalarım, eşim, dostum, arkadaşlarım hepsi öldü. Ben böyle bir saadete kavuşamadım. Ama artık son gün lerimi yaşıyorum.

Sonumu da biliyorum. Başka sıra kapakları gibi, yaş haddine uğrayıp emekliye ayrılacak değilim. Emekliye ayrılan sıra kapakları, bir miadını doldurma raporu ile tozlu depolara atılır, burada tıpkı köşe minderinde hatıralarile avunan emekli büyük memurlar gibi pinekler dururlar, Bazıları bitpazarına, bedestene, koltukçulara kadar düşerler, bazılarının sonu da sobadır!

Ben böyle ölmiyeceğim. Mutlaka, vazife başında gözlerimi dünyaya yumacak, Demokrat bir milletvekilinin yumruğu altında, demokrasiye hizmet ederek son nefesimi vereceğim!

Bugün hatıralarımı, hayatımı yazmaya cesaret ediyorsam, hepinizin hemen anlıyacağınız gibi bu nun iki sebebi var. Büyük politika cılar da böyle yapmıyorlar mı? Ar-

tık hiç bir işe yaramaz hale gelip bir kenara atıldıkları zaman, kaleme sarılır, iktidarda iken yaptıklarının tam tersini yazarak halka hak ve hürriyet dersi vermeğe kalkarlar. Ölüm döşeğinde, içine Allah korkusu düşenler gibi, onların da içine tarih korkusu girer. Tarihi aldatmak, kendilerini melek, ve kendilerinden başkalarını da şeytan göstermek gayretiyle hâtıralarını kaleme alırlar.

Eh, benim de sonum geldi. Otuz üç yıllık siyasî hayatımı tamamlarken, başkalarına çamur atarak kendimi temize çıkaracak bir hâtıra yazmamı, halka kendi yaptıklarımın tam tersini öğütleyerek demokrasi dersi vermemi çok görmezsiniz.

İkinci sebep de, artık çok şükür memlekete hürriyetin gelmiş olmasıdır. Hoş, bu hürriyetin, ne zaman, nereden, nasıl geldiği, yahut geleceği kesin olarak belli değildir ya... Gazeteleri şöyle bir karıştırırsanız 1839 da Tanzimatla hürriyetin geldiğini, sonradan bu gelenin hürriyet olmadığını, hürriyetin 1876 da Birinci Meşrutiyetle geldiğini, sonradan bu gelenin de hürriyet olmadığını, hürriyetin 1908 de İkinci Meşrutiyetle geldiğini, daha sonra bunun da hürriyet olmadığını, hürriyetin «Hürriyet ve İtilâf» partisinin iktidara geçmesi ile geldiğini, ama bunun da hürriyet olmayıp hürriyetin ancak İttihat ve Terakkinin ikinci defa hükûmeti elde etmesi ile geldiğini, sonra bu gelenin de hürriyet olmadığını, hürriyetin 1923 de Cumhuriyet ilânı ile geldiğini, ne yazık ki bunun da hürriyet olmadığı anlaşılarak hürriyetin serbest fırka ile gelir ggibi olduğunu, fakat ancak 1946 da Demokrat parti ile geldiğini, bu sefer gelenin de hürriyet olmadığını, hürriyetin, C.H.P., C. M.P. ve hürriyet partilerinin muhalefeti ile geldiğini anlarsınız.

Hürriyet sahiden gelmiş midir, yoksa gelmemiş midir? Ben bunun doğrusunu söyleyip, başımı belâya sokamam. Şimdi 1956 da olduğumuza göre, belki 1956 da belki 2966 da bugün gelenin hürriyet olup olmadığını anlarsınız! Ama ben yıllarca, C.H.P., D.P., C. M.P. şimdi de Hürriyet Partisi milletvekillerinin yumrukları altında inlemiş, ezilmiş, çatlamış, kırılmış bir sıra kapağıyım. O halde, söylenilenlere inanmak zorundayım. Yani yemin ederim ki, memlekete hürriyet gelmiştir!

Bu uzun önsözden sonra artık size hayatımı anlatabilirim; Ben, Bolu ormanlarında yüksek dalları, bulutlara kafa tutan bir karaağaçtım. Günün birinde, gazetelerde üç yüz şukadar sıra yapılacak, diye ilân çıktı. Bu sıralar cevizden olacaktı. Bir çok mütaahhitler eksiltmeye girdiler. Eksiltme, sonradan beni en çok tartaklayan, yumruklayan bir zatın yakın akrabası olan bir mütaahhidin üstünde kaldı.

Beni ormandan kestiler, biçtiler, cilâladılar. Böylece siyasî ha yata girdim.

Kışın sıcak, yazın serin, geniş, rahat, güzel, şık bir salonda idik. Çok temiz tutuluyorduk. Üzerimize birazcık toz konsa, yumuşak bezlerle okşanır gibi temizlenirdik.

Otuz üç senedir hep bu salonda, aynı yerdeyim. Benim duyduklarımı, gördüklerimi, ne Bolu ormanlarında, ne de başka ormanlardaki hiç bir odun görmemiştir. Buna sevinmek mi, üzülmek mi gerek, bilemiyorum.

Hayatımın ilk seneleri gayet rahat geçti. Çoğu zaman, üstüme hiç kimsenin kolları abanmaz, ben de öbür sıra arkadaşlarım gibi boş dururdum. Sıraların üçte biri, bazan da yarısı ancak dolardı. İlk dört sene, sırtımda hep aynı zatın kollarını taşıdım. Son derecede iyi bir insandı. Dirseklerini dayar, öylecene, kuzu kuzu otururdu. Bazan dirseklerinden birinin hafifçe kımıldadığı olurdu. O zaman parmağını havaya kaldırdığını, bütün arkadaşları gibi oy verdiğini anlardım! Ağzı var dili yoktu. Neme lâzım, Allah var, dört sene sırtıma dayandı, dudaklarından ne iyi, ne

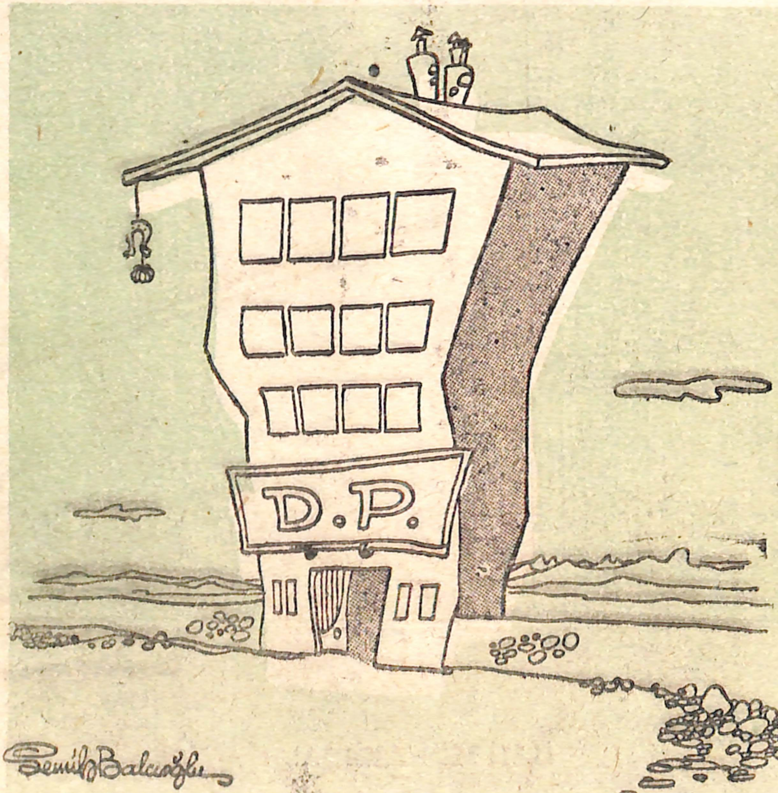

kötü tek bir kelime çıktığını duymadım.

İkinci dört senede o eski sessiz adamın yerine, başka birinin dirsekleri sırtıma dayandı. Bu da ses sizdi. Yalnız çok devamlıydı. Her toplantıya mutlaka gelirdi. Dört sene içinde ağzından yalnız bir kere «evet» çıktı. Bir defa da mühim bir teklifte bulundu. O gün hava çok sıcaktı. Başkana «pencerelerin açılmasını teklif ediyorum» dedi.

İLERİLİK

İLERİLİK, bir anlama göre, zamanından ötesini yaşamak demektir. İktisatçılar hesaplamışlar, her Amerikalı o kadar taksite, borca girmiş ki, şimdiden 958 senesinin parasını, yani iki sene sonraki tasarı halindeki kazancını yiyormuş. Bize gelince, biz 1960 yılının hesabına yiyormuşuz. Amerikalıları bile geçmişiz hovardalıkta. İşte ilerilik buna derler. Yimişken yiyelim. 960 ı da, hattâ 970 i de! O zamana kadar kim öle, kim kala!..

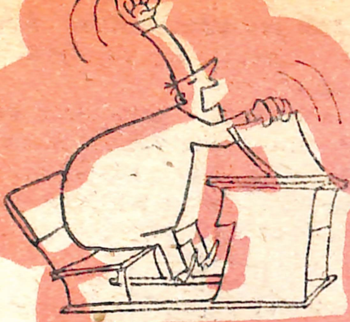
DİYANET İŞLERİ!..

(Semih Balcıoğlu)

YÜRÜMEZ

MEMLEKETİMİZİN havasından mı, suyundan mı, her nedense, buraya ne gelse yürümez. Son hızla giden gemiler, bize geldi mi, yürümez olur. Otobüs getirtiriz, yürümez, elektrikli trenler bile yürümüyor. Hattâ, hattâ baksanıza, bir kaç Vekili yürütebilmek için bütün D.P. Grupunun ayaklanması lâzım geldi!

Bir de kalkmış: İktisadi işlerimiz iyi yürümüyor diyoruz. Ayol bukadar yürüdüğüne şükür!

Bir nezleli, iki gripli, üç muhalif oy'a karşı, teklifi çoğunlukla ve alkışlarla kabul edildi. Bundan şımarıp, başka hiç bir siyasî konuşma yapmadı. Belki de bu yüzden onun dirseklerini dört sene daha sırtımda taşımak şerefine kavuştum!

Siyasî hayatımın on üçüncü yılında önemli bir değişiklik oldu. Sekiz senedir kendisine alıştığım zatın yerine, oturduğu sırayı yatak sanan birisi geldi. Dirseklerini üzerime dayar, başını iki eli arasına alır, uyumağa başlardı. Horultusu, müzakereleri bastıracak kadar yükselirse, dürtüp uyandırırlardı.

Artık dört yılda bir sırtıma dirseklerini dayıyanların değişmesine alışmıştım. Yeni gelen de, eskisi gibi devamlı horlamakla beraber. bazı, gördüğü rüyanın korkusu ile olacak, birdenbire uyanır, can havliyle :

— Yaşasın!.. diye bağırırdı.

Bir keresinde, bir muhalif şiddetli tenkitler yaparken, uykusundan sıçrayıp, alabildiğine:

— Yaşa!.. Var ol!.. Nur ol!..

Diye bağırmış, kendisine arkadaşları:

— Hain! diye çıkışınca, aklı başına gelmiş, sesini akort ederek:

— Sözlerimi geriye alıyorum... Yaşamasın! Var olmasın! Nur olmasın!.. demişti.

Hayatımın yirminci senesinden sonra işler değişmiş, sessiz senfonik, uyku orkestrasının yerini, bağırmalar, tepinmeler almıştı. Artık sırtıma yumruklar iniyor, insafsız ellerini kaldırıp kaldırıp vuruyordu. Arkadaşlarımın pek çoğu bu şiddetli demokratik gösterilere dayanamadıklarından paralandılar. Benim menteşelerim koptu!

Bazı bazı gürültüsüz geçen dönemler, ağır konuşmalar da olurdu. Böyle zamanlarda benim sırtımda hesaplar yapılırdı. Eskiden de bu hesaplar yapılırdı ama, rakamları şimdikiler gibi binleri değil, yüz liraları bile aşmazdı!

Otuz yaşımı doldurduktan sonra, demokrası iyiden iyiye geliştiğinden, sırtıma inen yumruklara, kaldırıp kaldırıp vurmalara dayanamaz oldum. Artık her tarafım titriyor. Birkaç yıllık ömrüm ya var, ya yok!

Zaten suratım delik deşik oldu. Parlak derim soldu. İhtiyar vücudüm, çakı ile kazılmış kalp, otomobil, koltuk resimleri, hesaplarla dolu.

Biliyorum, bir gün çok fazla demokrat bir zatın şiddetli bir yumruğu altında paramparça olup, vazife başında can vereceğim.

Öleceğime yanmıyorum. Bundan on sene, yirmi sene sonra gelenler de, bundan yirmi, kırk, altmış sene evvel gelenler gibi, şimdikinin hürriyet, demokrasi olmadığını söylerlerse, işte ona yanarım. Eğer bu sefer de hürriyet gelmediyse, boşu boşuna mı bukadar sille, tokat, yumruk yedim ben?

Hepiniz hakkınızı helâl edin!

— Adnan Menderes ortamekteplerde din dersleri okutacağını söylemiş...
— Ispanak için bir şey söylememiş mi?...

YENİ BİR EĞİTİM

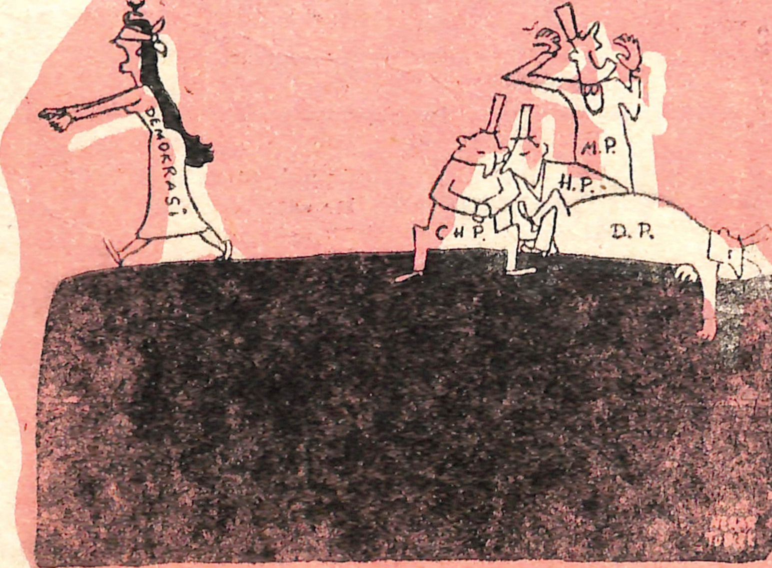
İNGİLİZCE öğretim yapmak için bu yıl açılan Moda Kolejinde «Biz bize benzeriz» sözümüze uygun yeni bir eğitim yolu bulmuşlar. Tenbellik eden, haylâzlık eden öğrencilere dünyanın hiç bir yerinde görülmemiş şaşılası bir ceza veriyorlarmış.

Kolejin müdür yardımcısı Fatma İncediken, yaramaz, söz dinlemez öğrencilerine uyguladığı bu yeni ceza için gazetecilere şu açıklamada bulunmuş:

«— Okul düzenine aykırılık gösteren öğrencilere ceza olarak iş yaptırıyoruz. Okul kitaplığındaki kitapları temizletmek, camları sildirmek, soğan doğratmak, bulaşık yıkatmak gibi.. Bu ceza çocukta iş yapmak ve yardım etmek fikrinin uyandırılması için düşünülmüştür.»

Bu düşünce, jandarma karakol komutanı Ali onbaşının, karakol nöbetçi polisi Rıza efendinin, bölük nöbetçi çavuşu Satılmış'ın düşücesi değildir, yeni açılan kollej müdür yardımcısı Fatmaânımın düşüncesidir. Demek bu hanım terbiyeciye göre, iş yapmak ve yardım etmek bir cezadır!

Bu düşüncede bir terbiyecinin okulda ne kadar başarı gösterdiğini bilemeyiz, ama bir okulda değil de bir sirkte terbiyeci olsaydı büyük başarı sağlıyacağı muhakkaktı. Çünkü sirkte numara yapan fillere, aslanlara iş gördürmek, yardım ettirmek için, onlara da cezalar verilir.

Demokrasi — Huuuu.... Partiler, neredesiniz?..

(Nehar Tüblek)

UZUN zaman işsiz güçsüz gezdikten sonra, bir gün köprü üstünde giderken, intiharın cesareti mi, yoksa korkaklık mı olduğunu kendi kendime ve yüksek sesle münakaşa ediyordum. Biri koluma yapıştı..

— Çıldırdın mı Nuri?

Mektep arkadaşımı tanıdım. Adını birden hatırlıyamadım.

— Bilmem, belki de çıldırmışımdır, farkında değilim dedim.

Beraber yürüyorduk.

— Ne iş yapıyorsun?

— İki senedir,, her sabah saat sekizde evden çıkıyorum... Akşamın dokuzuna kadar iş arıyorum.

— Zor iş...

— Zor mor. İş iştir. İstanbulda ne kadar resmî, hususî müessese varsa, hepsinde adresim var. Kimden iş istesem, siz adresinizi bırakın, biz size mektupla bildiririz, diyorlar.

— Sana şimdilik ayda üç yüz yeter mi?

— Alay etme!

— Gel benimle.

Bir taksiye bindik. Gayet büyük bir mağazanın önünde indik. Mağazanın camında «Yepetaş» yazılıydı.

Mağazanın asma katında mükemmel bir büroya girdik. Arkadaşım;

— Hayret ediyorum, dedi, sen bizim mektebin en tenbeli, en haylâzı idin. Zar zor liseyi bitirdin. Yüksek tahsil de yapmadın. Oldukça aptalsındır da. Nasıl oluyor da bir iş güç sahibi olamadın?

— Bir eksik tarafım var herhalde, dedim.

— Bu yepetaş benim.

— Yepetaş ne demek?

— Yedek parça Türk Anonim Şirketi. Kelimelerin baş harflerini alırsan Yepetaş olur.

— Öbür ortakların kim?

— Ortak falan yok. Lâf olsun diye karımı, baldızımı ortak gösterdim. Şirket olunca, hem müşteri daha çok güveniyor, kolay kazıklanıyor, hem de vergi falan işlerinde.. Ne ise, sonra hepsini öğrenirsin!

— Burada ne satıyorsun?

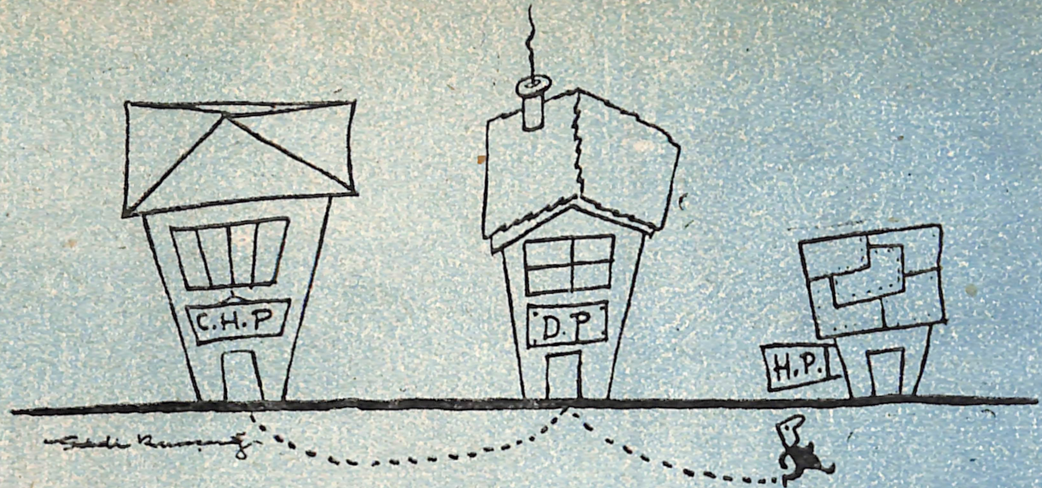
— Hiç!..

— Nasıl hiç?

— Basbayağı hiç. Şu koskoca mağazaya bak. Bir şey görüyor musun?

Hakikaten koca mağazada birkaç büyük saksıda palmiye, ve geniş yapraklı süs nebatlarından başka bir şey yoktu. Raflar boştu.

— Şirketimin Adanada, Konyada, Malatyada, İzmirde, Ankarada beş şubesi var. Eğer istersen seni de yetiştiririm. Seni, yeni açacağım şubelerden birine müdür yaparım.

Siyasî Film: «İnsanlar Yaşadıkça!»

(Şadi Dinççağ)

Şimdilik üç yüz. Yetişince bin liraya kadar artar.

— Ne iş yapacağım?

Dosya dolabından büyük, kalın bir defter çıkardı.

— Burada malzemelerin adı, fiyatı yazılı. Defterin ilk sayfasına baktım. Şunlar yazılıydı:

Akümülâtör, ana mili, şaft, silindir gömleği, küçük mahrût!..

— Hemen işe başlıyabilirsin.

Aşağı indik. Ceviz, uzun tezgâhın başında duran adamla;

— Saim bey... Nuri bey...

Diye beni tanıştırdıktan sonra:

— Nuri bey sizin yanınızda staj görecek, dedi, gitti.

İşi öğrenmek için gözümü dört açmıştım. Saim bey sigara ikram etti. Sigaramızı bitirmeden içeri iki köylü girdi.

— Selâmünaleyküm.

— Aleyküm selâm ağalar... Buyurun.

Saim bey köylülere çok saygılı davranıyordu.

— Bir emriniz mi var? Buyurun, oturmaz mısınız?

— Sağ ol bey, başımız dertte.

— Traktör mü?

— He ya... Traktörün priz direği kırıldı. İşler yüzüstü kaldı. Ne edeceğiz? Sizde var mı?

Saim bey ellerini uğuşturmağa başladı:

— Vah vah vah!.. Vardı ama biraz evvel sattık. Beş dakika evvel gelseydiniz.

Köylülerden biri:

— Tüh, diyerek elini dizine vurdu.

— Birisinde var galiba... Eğer satmadı ise...

— Amanın bey... Bir soruştursak.

— Siz parasını bırakın. İki gün sonra bir uğrayın..

— Allah razı olsun. Kaç para?

— Vallâhi, öyle bir şey ki,... Beş dakika evvel yirmi beş liraya sattık. Bizde olsa kolay.

— Ne ise canım, işten kalmıyalım da...

— Herif çok namussuz. Bilmem ki, iki yüz elliye verir mi?

İki köylü fısıldaştılar. Sonra iki yüz elli lirayı saydılar.

— Yarıntesi günü geliriz bey... Allaha emanet ol!

— Güle güle...

Aradan beş dakika geçti geçmedi, bir köylü daha girdi.

— Sizde cer dişlisi var mı?

— Ayna dişlisi var, cer dişlisi yok.

— Bana cer dişlisi lâzım.

— Bulunmuyor şimdi. Birinde var ama, çok namussuz herif, anasının nikâhını ister.

— Tek olsun da istesin. Traktör bir haftadır leş gibi tarlada yatıyor.

— Sen üç yüz lira bırak da, bakalım belki razı ederiz. Daha fazla isterse, biz veririz de sen sonra ödersin.

Adam üç yüzü saydı.

— Yarın gel, al.

— Sağ ol beyim.

O çıktı, arkadan biri bu sefer ayna dişlisi istedi. Ona da:

— Bizde cer dişlisi var, ayna dişlisini az evvel sattık, dedi.

Kamalı mil istiyene, şanjman mili var, diyor, şanjman mili istiyene de kamalı mil var, diyordu.

— Piston kolu var mı?

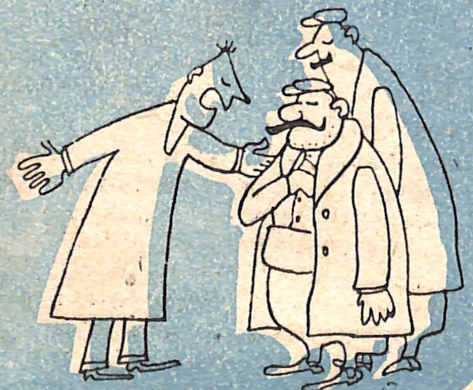
— Piston var ama, piston kolu yok. Az evvel sattık. Ama namussuz bir herifte var. Eğer satmadı ise...

O çıkıyor, arkadan biri soruyordu:

— Geri vites dişlisi var mı?

— Ah, şimdi sattık...

— Yuvarlak bilya var mı?

— Masura bilya var. Ama isterseniz, namussuz bir herfte var. Çok namussuz... Karaborsa fiyatına veriyor.

Her giren çıkan üç yüz, beş yüz bırakıyordu.

Bir köylü geldi:

— Bizim Akıs geldi mi? diye sordu. Evvelki gün yedi yüz elli lira bırakmıştım.

Saim bey;

— Bulduk ama, dedi, herif öyle namussuz ki kardeşim, yüz lira daha istiyor.

Adam yüz lirayı da verdi. Saim bey, tezgâhtara;

— Koş Apostola, Aksı getir, dedi.

Evvelden parasını verip mal ısmarlayanlar geldi mi, Saim bey tezgâhtarı, Apostola, Vasile, Avrama yolluyordu.

Akşam üzeri, Yepetaş'ın sahibi arkadaşım geldi.

— Nasıl? dedi.

— Çok iyi.

— Görüyorsun ya, bizde hiç bir şey yok. Burada hiç satıyoruz. Akşam kapıyı kaparken, kasaya en az üç beş bin lira kâr girmeli. Yalnız defterlerimiz gayet muntazamdır... Değil mi Saim bey?

— Evet, beyefendi.

— Deftere fatura fiyatları üzerinden işleriz. Nasıl Nuri, yapabilecek misin?

— Tabii... İşleri kavradım. Hemen çalışabilirim.

O sırada iki köylü içeri girdi.

— Haydi bakalım, görelim seni...

Köylülere, hemen;

— Buyurun ağalar, dedim.

— Vantilâtör kayışı var mı?

Tıpkı Saim beyden öğrendiğim gibi başladım:

— Ah!.. Vantilâtör kayışı vardı ama, az evvel sattık. Eğer isterseniz pantalon kayışı var. Ama, durun bakayım, tamam... Birisin de vantilâtör kayışı da var.

— Kaça?„

— Fiyatını hiç sormayın. İnsan söylemeğe utanıyor. Öyle namussuz, cibilliyetsiz bir pezevenk ki... Anasının nikâhını ister. Yüz liradan aşağı vermez hergele... Aşağılık namussuz, karaborsacının biri, milleti soyup soğana çeviriyor. Allah belâsını versin!..

Köylüler yüz lirayı verdiler. Ben hâlâ sayıp döküyordum:

— Tıynetsiz dürzü... Yüz liraya vantilâtör kayışı olur mu? Ama ne yaparsın? Sütü bozukların elinde kaldık. İtoğlu ittte din, iman yok ki...

Köylüler:

— Öyle, öyle bey, diye tasdik ederek gittiler. Nasıl olsa koğulacağım için, ben de onların arkalarından çıkmağa hazırlanıyordum, Arkadaşım:

— Aşkolsun, dedi, ne kabiliyet bu.. Maşallah bir günde işi kavradın.. Şimdiden sana beş yüz lira aylık.

Altı aydır Yepetaş mağazasında çalışıyorum. Maaşım bin liraya çıktı. Bu bin lirayı kazanmak için, sabahtan akşama kadar patronumuzun anasına, avradına küfürler savuruyorum. O duydukça;

— Yaşa be!.. Tam aradığım adammışsın!.. Diye sırtımı okşuyor.

Falan

KÖPRÜDEN MANZARALAR:

Balıklar ve Alıklar!

Sinirlerinizi Nasıl Düzeltebilirsiniz?

Eğer sinirleriniz bozuksa - elbette bozuktur - verilen şu öğütlere uygun yaşamakla sinirlerinizi düzeltebilirsiniz.

1 — Yollardan geçilmez, kalabalıkta yürünmez, tramvaylar sıkışıktır. Otobüsler bozulur. Dolmuş bulunmaz. Vapur gelmez.

Onun için sakın evinizden dışarı çıkmayınız!

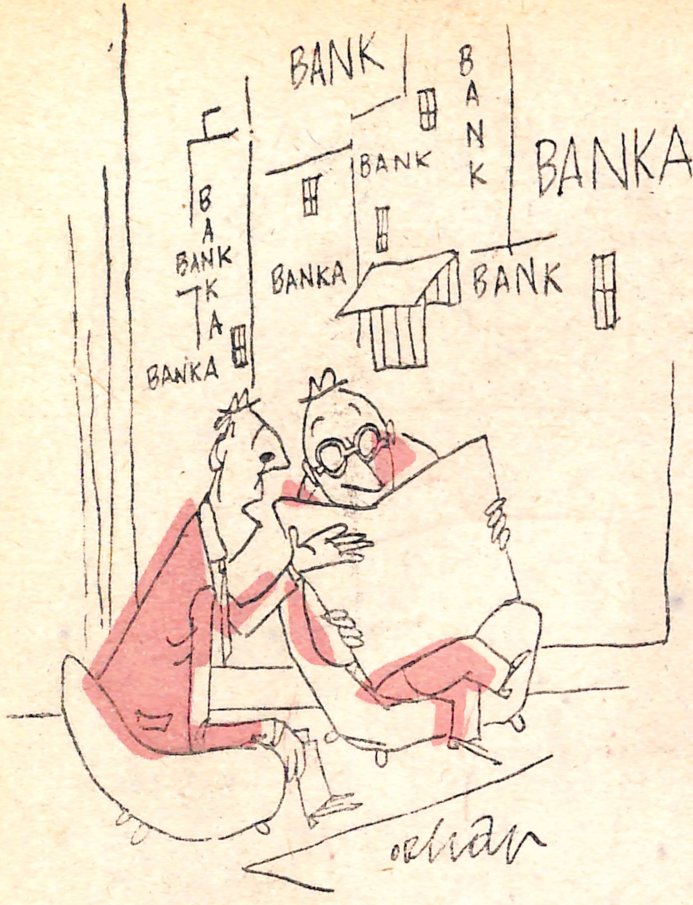
2 — Kahve karışık, yağ bozuk, süt, katıklı sosis, salam şüpheli, zeytin pahalı olduğu için sakın bir şey yemeyin, içmeyin! Aç durunuz!

3 — Havadisler birbirini tutmaz, çıplak kadın ve sporcu fotoğraflarından başka bir şey bulunmaz, işine geldiği zaman göklere çıkardığını, işine gelmeyince yerin dibine sokar, yine de hepsi tarafsız olduğu için sakın gazete okumayınız!

4 — Parazit yaptığı, spikerlerin ne dediği anlaşılmadığı, durmadan nutuk çektiği için radyonuzun düğmesini çevirmeyiniz!

5 — Yani kısacası, sinirlerinizin düzelmesini istiyorsanız, sakın yaşamayınız!

— Ah bir beş yüz liracık sermaye bulabilsem...
— Banka mı açacaktın?..

(Orhan Enez)

Sosyete Dedikoduları

Yazan: Zilli ZÜBEYDE

Geçen cuma gecesi, Hilton'un Roof Barı yine Babil kulesine dönmüştü. Kimler yoktu, kimler... Hatice Tatarî, Rasim Kürdî, Misbah Arabî, Mişon Balâtî, Merd-i kıptî, daha kimler, daha kimler... Yüksek sosyetenin en seçkinleri oradaydılar.

Hepinizin tanıdığı takma göğüslü, takma kirpikli Taktak Melâhat, yine her zamanki gibi kocasına taktırmakla meşguldü.

Menekşe gözlü esmer bombamızın sağ yanında kocası, sol yanında yedek parçası vardı ama, hâlâ içindeki boşluğu dolduramadığından yan masadaki emekli Donjoanlarımızdan beygir Samiye para vermekten geri kalmıyordu.

Kuğu boyunlu Kadıköy güzeli de oradaydı. Bir yanında geniş yürekli kocası, bir yanında da mangal yürekli Ahmet vardı. Ama, Kadıköy güzelinin gözü hâlâ, aslan yürekli Yaşardaydı.

Millî Barbara Hutton'un son macerasını artık duymayan kalmadı. Altıncı kocasından ayrılmak için bir apartıman almasını şart koşmuş. Eğer ayni şartlarla bir iki kocadan daha ayrılırsa, İstanbulun en zengin kadını olacağı söyleniyor.

Zavallı Necdet, o gece, Roof Bardan şadırvana, şadırvandan Lobby Bar'a girdi çıktı. Bütün Hilton'u hususî detektif gibi dört döndü. Sabaha karşı, sevgili eşini, pamuk omuzlu Necdetin kolunda görünce, sevincinden eşe dosta şampanya ısmarladı.

Gecenin neşesini kaçıran tek hâdise, bal gözlü Şermin'in pırlanta iğnesinin kaybolması idi. Kocasiyle beraber her tarafı aradılar. Onlar karı koca pırlanta iğneyi arayadursunlar, Hilton'un bütün camlarını sarsan bir feryat duyuldu. Genç politikacılarımızdan Nevzat, kaba etini göstererek: «Şurama bir şey battı» biye bar bar bağırıyordu. Neden sonra iş anlaşıldı: Nevzad'ın pantalonu içinden, Şermin'in kaybolan pırlanta iğnesi çıktı. Şermin kocasına:

— Sakın aklına fena bir şey gelmesin, kaybolmasın diye ben oraya koymuştum, unutmuşum, dedi!

Sonra eğlence zevkle devam etti.

Bir Seçim Dalgası

KAPI vuruldu. Avukat Hayri Ateş:

— Giriniz... dedi. Ama başını kaldırmadı. Ses sada yoktu. Tekrar:

— Giriniz... deyince bir ses duydu:

— Girdim ya işte...

— Vaaaay Aynur, hangi rüzgâr attı seni buraya?

Hayri Ateş'in Aynur dediği genç kadın bir ayağı üzerinde yaylanarak tatlı tatlı gülümsedi. Sımsıkı bir vücudu vardı. Beli incecik, kalçaları inadına, eteklığini gerecek kadar dolgundu. Ona bakıp da yutkunmıyacak erkek, altmışında bile olsa, düşünülemezdi. Aynur:

— Sen bunamışsın ayol, diye mukabele etti. İlân vermişsin ya gazetelere, bir sekreter arıyormuşsun...

Hayri, hayretle gözlerini açtı:

— Otur şekerim ama, bu işin seninle ne münasebeti var?

— İş arıyorum.

— Yahu sen daktilo makinesine bakmasını bilmezsin, değil yazmasını...

— Öğreniriz...

— Yok canımın içi... Bu ciddi bir mesele...

— Biliyorum, belediye reisi seçilmek istiyorsun...

— Evet. Bunun için de işleri takib edecek, propagandadan anlar bir kâtibe ihtiyacım var...

— Benden alâsını bulamazsın Hayri'ciğim. Propaganda için biçilmiş kaftanımdır. Beni görüp de sana rey vermiyecek şapşalın alnını karışlarım .. Öylesine erkek denmez ki...

Hayri fena halde düşünceye dalmıştı. Yeni belediye seçimi kampanyasına on gün vardı. İlâna kimse tâlip olmamıştı. Ne olurdu sanki Aynur Bolver'i alsa? Nihayet:

— Peki... dedi Ücret ne istiyorsun?

— Ayda bin lira.

— Fazla değil mi şekerim?

— Demek bana ayda bin lirayı fazla görüyorsun ha? Unutma ki daktilon olduğum için bunu istedim. Yoksa, bir evime ı rayacak olsan bin liralık hediye getirmedikçe sana kapı açar mıyım sanıyorsun? Hem bu kadar da değil. Seçimden sonra çift ücretli bir ay istirahat isterim...

Hayri yine hayrele baktı, kaldı:

— O neye o?

— Benim bileceğim şey evlâdım. Senin her işe aklın ermez. Seni seçtirmezsem, vazifemi yapmamış, aldığım parayı hakketmemiş olurum, değil mi ya? Bunun için de çalışacağız. E, yorgunluk çıkarmıyalım mı?

— Peki. Hemen yarın gel, işe başlıyalım.

Ertesi gün işe başladılar. Çalışma programını beraber hazırlıyorlardı. İleri gelenlere davetler, ziyafetler. Aynur Bolver, her yerde hâzır ve nâzırdı. Hepsi kiralanmış olmakla beraber, gayet şık esvaplar giyiyor, gelenlerin aklını başından alıyordu. Hayri unutulmuş, Aynur bir hâdise olup çıkmıştı.

İşte şehrin belediye seçimi, böyle bir hava içinde yapıldı ve

Çıldırmak

ORHAN Erengül adında bir vatandaş, vitrinlere bakarken bakarken oynatmış.

— Yüz liraya bel kemeri, 60 liraya kravat, beş yüz lira palto!.. 90 lira, 70 lira, 150 lira... 500, 95, 80!.. Diye sokak ortasında oynamağa, sonra da gelene geçene saldırmağa başlamış.

Adamağızı deli diye tımarhaneye kapatmışlar. Bu adamın neresi deli? Ortalama memur maaşının, ortalama işçi aylığının, ortalama köylü aylık kazancının, yani ortalama olarak her vatandaşın bir aylık gelirinin iki yüz lirayı bile bulmadığı bir memlekette, bir bel kemeri yüz lira, bir kravat altmış lira olursa, çıldırmaktan daha doğru, daha normal, daha yerinde ne yapılabilir? Asıl anormal, asıl deli, asıl tımarhaneye tıkılacak bizleriz. Bir ay çalışıp çabalayıp, belimize bir kemer bile alamıyacak hale geldik de, hâlâ çıldırmamak için inat edip duruyoruz.

— Yahu, Colette hangisi?!..

(Nehar Tüblek)

tabii Hayri Ateş kazandı. Herkes onun için:

— Doğrusu ateşli çocuk. Allah için... Kâtibesinden belli. Nasıl anlaşıyor, nasıl uğraşıp didiniyorlar!... diye takdir yağdırıyor du.

Seçimlerin neticesi ilân edildiği sabah, Aynur, hayli dekolte bir kıyafetle Hayri'nin yanına geldi:

— Söz bir, Allah bir, dedi. Ben sana seçimi kazandırdım. Şimdi iki bini sökül. Bir ay sonra görüşürüz...

— Saçmalama Allahı seversen...

— Ben saçmalamıyorum. Bu bir iş anlaşmasıydı aramızda. Anlaşma hükümlerini tatbik edelim, lütfen...

— Ama Aynur'cuğum, ben sana fena alışmıştım. Şimdi ne yapacağım sensiz?

— Cehenneme gitmiyoruz ya? Yine geleceğim, bir ay sonra...

— Ben seninle evlenmeği aklıma koymuştum halbuki...

— Dönüşte düşünürüz...

— Bir yere mi gideceksin?

— Yooo, sade bazı angajmanlarım var. Ona buna söz verdim...

— Ne münasebet?

Aynur ona bir defter uzattı:

— Yoksa sen seçimi kendin mi kazandın sanıyordun? diye alay etti.

Defter'de, şehrin bütün ileri gelenlerinin isimleriyle adresleri, yanlarında da, hangi gün Aynur'la buluşacakları yazılıydı!...

— *Hikâyeci* —

KIZARTI

Bir hafta içinde yalnız gazetelere geçen dört dayak olayı. Ha bereket... Bir komiser bir şoförü dövdü. Bir yüksek memur bir vatandaşı dövdü. Bir milletvekili Islâhiyede hâkim ile savcıyı dövdü. Bir başka milletvekili, Anadolu ismindeki bir mahallebiciyi dövdü, Dayak yiyen yalnız Anadolu, yalnız Rumeli değil, bütün Türkiyedir. Anadolu, doktordan dayak tesiriyle yüzündeki kızartının yirmi dört saatte ancak geçebilece ğine dair rapor almış.

Peki ama ya bu tokatı atanların suratlarındaki kızartı?.. Acaba yo kmu dersiniz?

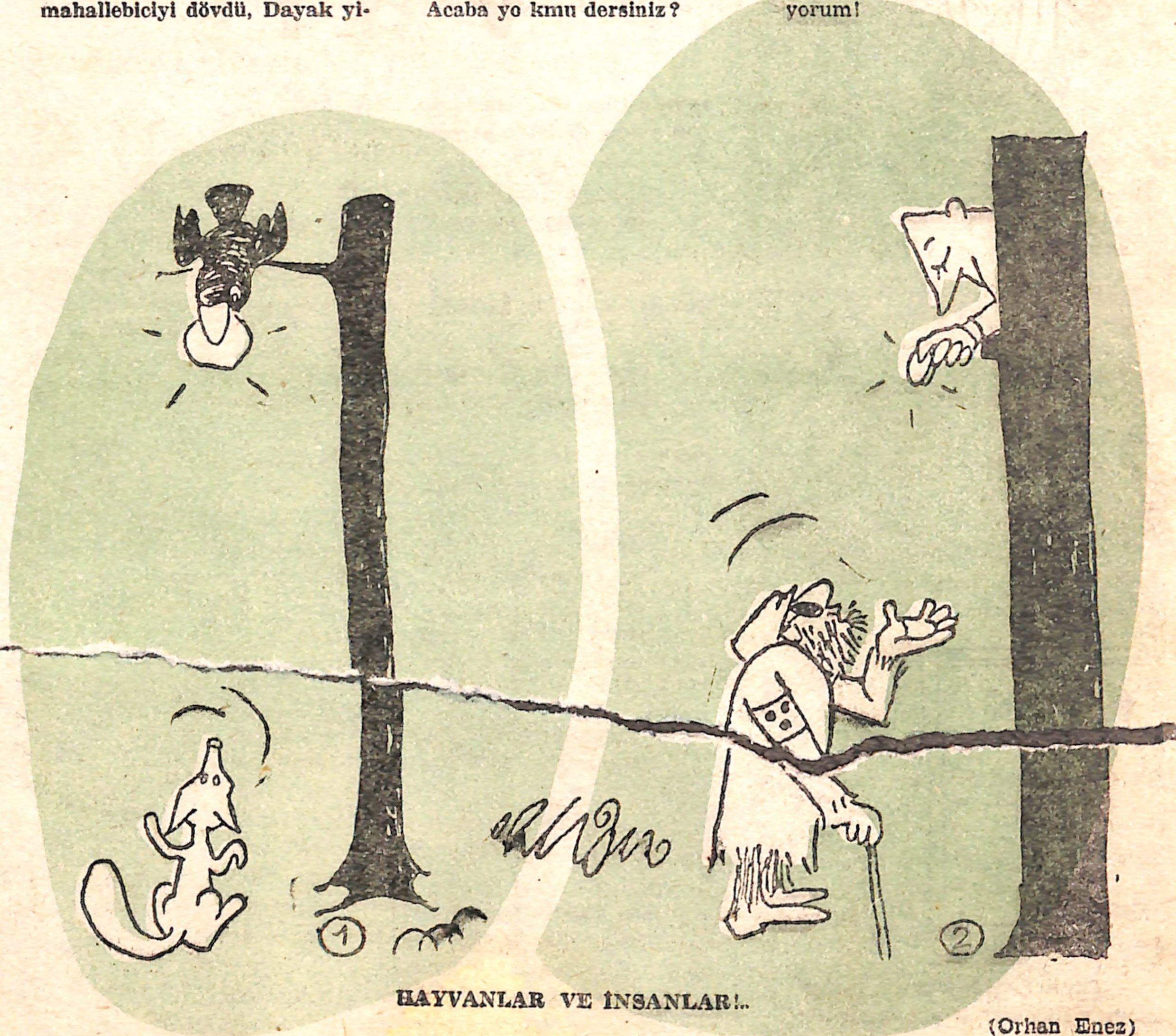
İKİSİ İÇİN DE

Karısı ansızın apandisit krizi geçirdi. Gelen doktor hemen ameliyat dedi.

— Acaba, diye tereddüt etti koca, ameliyat mutlaka lâzım mı?

— Yani cenaze masrafını tercih mi ediyorsunuz?

— Etmiyorum tabii, ama iki masraf birden olursa diye korkuyorum!

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)

Haftanın Fıkraları

İSPATI KOLAY

Zerrin Bölükbaşı, Divan Oteli'nin lokantasında öğle yemeğini yiyordu. Hesabı istedi. Getirdiler:

— Bir yemek, kırk lira mı? Bizim Hilton'da bile bukadar pahalı değildir... dedi.

Metrdotel hemen yanına yaklaştı. Nezaketle :

— Emrederseniz faturayı göstereyim hamfendi, dedi, aldığımız fiyata veriyoruz!

RAHATLIK

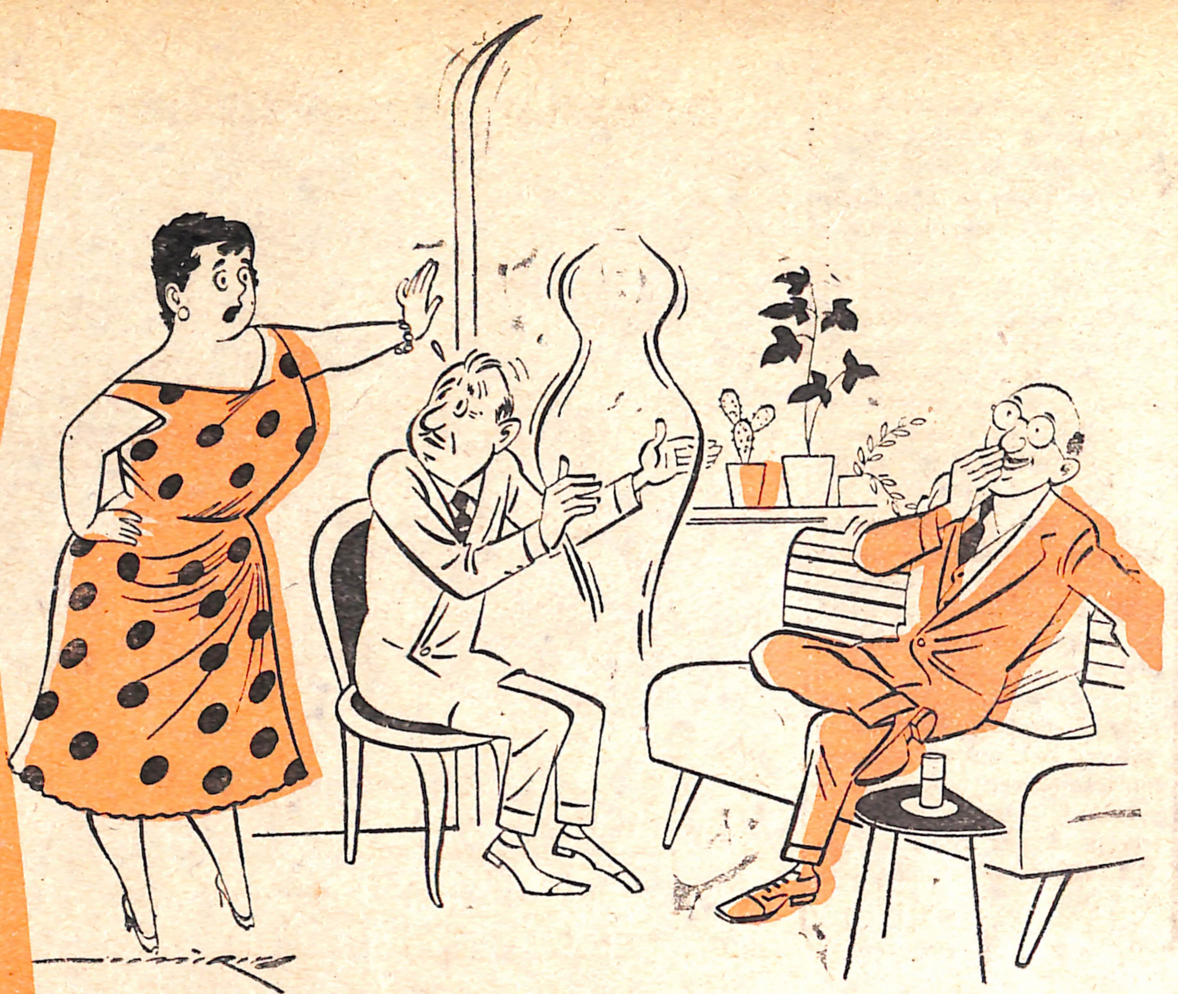
Suut Kemal Yetkin, Paris'te bulunduğu sırada, hafif bir rahatsızlık yüzünden bir kliniğe yatmıştı. Karısına mektup yazıyordu. Mektubu yazan, bir hastabakıcıydı. Suut Kemal, başlattı:

— Hastahane güzel, lâkin hastabakıcıları pek çirkin...

Mektubu yazan güzel kız itiraz etti:

— Ama bu doğru değil...

— Biliyorum, dedi Suut Kemal, ama bir de okuyacak olanı düşünün!

Kadın — Oooo, maşallah, arkadaşına çıplak dansöz Kolette'i mi tarif ediyorsun?..
Koca — Vallâhi değil karıcığım, müzede gördüğüm antika bir vazoyu tarif ediyorum!..

— Tuvalet kâğıdının yerine zımpara kâğıdını hangi namussuz koydu!..

(Nehar Tüblek)

Var!

Borç üstüne borç etmedeyiz, defterimiz var,
Mal yoksa da lâkin satacak müşterimiz var!

Çepçevre sarıldık alacaklıyla ne yapsak?
Zannetme emin olduğumuz bir gerimiz var!

İcra ile korkutma, yatak yorğanımız yok,
Kalmış sana bak, haczedecek tek yerimiz var!

Kurbanın olup kurtulamam zalim elnden,
gel yüz bizi artık, yüzeceksen derimiz var!

Tek şef mi dedin? Geçti beyim, eski devir o...
Bir tane değil, şimdi bizim şeflerimiz var!

Sağdan sola her türlü fikir tartışılır, hür...
Sağ bekte Recep var, sol açık Lefterimiz var!

Yol gösterecek kendine rehber mi ararsın?
İş görmüyor amma, telefon rehberimiz var!

Döndük iki yüz yıl daha evvelki zamana,
Orkestramız yoksa da, bak Mehterimiz var!

Ev yok diye bühtan ediyorlar, şukadar bin,
Yıldızların altında yatan serserimiz var!

Sen bizde kiyasetle, siyaset mi ararsın?
Her partide kaç ustura, kaç berberimiz var!

Nükten yeter artık! Akıyor her yaradan kan,
Sivrildi kalem, elde bugün neşterimiz var!

DARGELİRLİ

KORKUSUNUN SEBEBİ

Tren Eskişehirden kalktıktan az sonra, kompartımanın kapısı açıldı. Maskeli bir adam tabancasını uzattı:

— Sökül paraları... dedi. Tek başına oturan yolcu, bir kahkaha kopardı:

— Hay Allah cezanı versin, korkuttun beni...

— Dalgayı bırak, paraları diyorum...

— Vallahi beş param yok.

— E, neye korktun öyleyse?

— Seni kontrol memuru sandım. Çünkü biletim de yok...

ÖTEKİ TARAFTA

İstanbul'a yeni gelmişti. Kayseriliydi. Otobüse binmek istedi. Beyazıttan, ama önce sordu:

— Taksime kaç kuruş?

— Yirmi beş...

Bu para ona çok göründü. Başladı otobüsün arkasından koşmağa. Hayli koştuktan sonra bir durakta yetişti ve yine sordu:

— Taksime kaça?

— Otuz beş...

— Nasıl olur yahu? Bukadar da koştuktan sonra...

— Basbayağı, diye izah etti biletçi: Taksim öteki tarafta kaldı.

AZ DAHA

— Az daha bir otomobili, bir deniz motörü, bir de hizmetçisi olan bir kadınla evleniyordum...

— Neye evlenmedin?

— Hepsinin masraflarını karşılıyacak kadar kazanamıyorum ki..

Muhalefet Nağmelerinden:

Şarkıcı — Neydi o akşam?... Neydi o akşam?!...
Sarhoş — Vay canına... Bak, 6 Eylûl için şarkı çıkarmışlar!... (Semih Balcıoğlu)

Güzellik Enstitüsü

RAJPUHAR Mihracesinin oğlu Prens Puhar Amerikaya iki iş için gelmişti. İkisi de bir iş sayılabilir ya... Önce zayıflayacak, vücudunu bir biçime sokacak, sonra da dilber bir Amerikalı kızla evlenecekti. Prens Puhar'a bu iki düşünceyi de memleketinde okuduğu iki Amerikan dergisi vermişti. Günün birinde Prensin eline Pover and Helthy dergisi geçmişti. Bu dergi, güreş, boks, keç, halter gibi sporlardan, erkek vücudunun güzelleşmesinden bahsediyordu. İçinde öyle güzel erkek vücutları vardı ki, Prens Puhar bakmakla doyamıyordu. Şişirilmiş, üçgen göğüsler, yumru yumru pazular, incecik bir bel, halat düğümleri gibi koltuk altları... Dünya yüzünde ne yakışıklı erkekler vardı.

Dergideki bir ilânda şunlar yazılıydı:

«Her erkek, güzel kadınların hayran olduğu ideal ölçüde bir vücuda sahip olabilir.

Adres:

«Broodway, Fifth Avenne, Madison Square No. 109».

İlânın yanında Hergül vücutlü, eski Yunan heykelleri kadar yakışıklı bir erkek resmi vardı.

Prens Puhar'ın aklını başından alan ikinci dergi «Woman's Beauty» adında yine bir Amerikan dergisi idi. Dünya yüzünde ne kadar güzel kadın çeşidi varsa, bu dergide hepsinin çırılçıplak resimleri vardı. Bir şemsiyenin altına, en gizli yerlerini saklamış bir çıplak sarışın dilber... Kaplan postuna yüzükoyun boylu boyunca uzanmış çırılçıplak bir esmer güzeli, bir elinde telefon, gözünün birini kırpmış, sanki kendisini seyredenleri koynuna davet ediyordu.

Hele bir kumral, dolgun vücutlü bir kız, ayağının birini sandalyeye koymuş, jartiyerini, dantelli kilotunun paçasına bağlıyordu ki, Prens bu resmi seyrederken, ağzının suyu akmıştı. Bunlar kadın değil, melekti. Bu dergide de şöyle bir ilân vardı:

«Hayal[illegible]deki güzel kadına sahip olabilmek için, önce ideal bir erkek vücuduna sahip olmalısınız. adres...»

Ayni adres yazılıydı.

Prens Puhara hemen soyundu. Fil dişinden oyma çerçeveli aynanın karşısında vücudunu gözden geçirdi. İçine fazla eşya doldurulmuş bir bavul gibi, şişkin göbeği bacaklarının üstüne sarkmıştı. Memeleri, göğsünün iki tarafına oturtulmuş tek gözlü iki korkunç mitoloji hayvanının başına benziyordu. Baldırları löp löp, ensesi kat kattı.

Prens Puhar, dokuz aşçısı, iki hizmetçi, bir de kâtibi ile soluğu New-York'ta aldı. Mecmuadaki adresi buldu. Prens, Beauty dergisinde resimlerini gördüğü kızlar kadar güzel bir kız karşıladı. Prens kendisini tanıttı:

— Buyurun. Ben Murphy.

Prens:

— Mis Murphy, dedi, ben Enstitünüzde vücudumu biçime sokmak istiyorum.

Güzel kız:

— Lütfen şu odaya gidin, Mis Purdy'yi görün, dedi.

Prens, gösterilen odaya girdi.

— Mis Purdy siz misiniz? Ben zayıflamak istiyorum.

— Pekâlâ... Kaç kilo zayıflamak istiyorsunuz?

— Şimdilik iki kilo.

— Şu paravanın arkasında soyununuz.

Prens, söyleneni yaptı.

— Kilotunuzu da çıkarın!

Prens kilotunu da çıkardı. Güzel kızın karşısında, soyununca büsbütün çirkinleşen vücudundan utandı. Mis Purdy, Prensi baskülle çıkarttı, tarttı. 127 kilo geliyordu.

Sonra güzel kız, bir kapı açtı, Prensi içeriye soktu.

Kapı kapanmıştı. Burası gayet büyük bir salondu. Prens burada ne yapacağını şaşırdı. Fakat birden tam karşısında açılan bir kapıdan içeri çırılçıplak.. evet, çırılçıplak bir kız içeri girdi. Prens bu kızı görmüştü.

Beauty dergisinde poz poz resimleri vardı. Altın sarısı saçları, yuvarlacık omuzlarına dökülmüştü. Prens Puhar kızın yanına gitti. Kız geri çekildi. Prens yaklaştı, kız kaçtı. Prens heyecandan titreyen ellerini çıplak sarışına uzattı. Ama tutamadı. Şimdi kız önde, Prens arkada, koşup duruyorlar, büyük salonun etrafında fırdolayı dönüyorlardı. Ah bir yakalasa... Prens, kan ter içinde kalmıştı. Kız çok atikti. Tam eli vücuduna değiyor, kız cıva gibi kayıyordu. Nefes nefeseydi. Ha tuttu, ha tutacak... Yorgunluk ve arzu ile göğsü inip çıkıyor, burnundan soluyordu. Terden sırılsıklam olmuştu. Ama en sonunda, işte, kız elinin altında... Demeğe kalmadı, lâmbalar söndü. Karanlık bir kaç saniye sürdü. Tekrar lâmbalar yanınca, kız ortada yoktu. Kapı açıldı, Mis Purdy,

— Tamam, dedi.

Vüudundan terler sızan Prens Puhar'ı basküle çıkarttı.

— 125 kilosunuz. İki kilo eksildiniz.

Prens giyindi. Elli dolar ödedi. So kağa çıktı. Aklı kızda kalmıştı. Eğer iki kilo değil de iki buçuk kilo zayıflıyacağım dese, kıza kavuşacaktı. Hele üç kilo, dört kilo dese, kimbilir, ne tatlı âlem yaşıyacaktı.

Ertesi günü zor etti. Sabah erkenden Enstitüye gitti.

— Good morning Mis Purdy, bu gün beş kilo zayıflamak istiyorum.

— Paravananın arkasında soyunun!

Tıpkı bir gün evvelki gibi soyundu. Baskülde tartıldı. Mis Purdy kapıyı açtı, Prensi içeriye itti. Kapı kapandı.

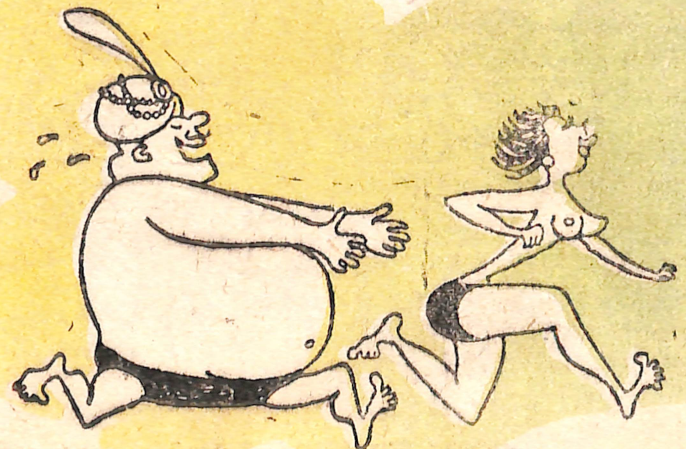
Beş kilo zayıflamak için, kızla altalta üstüste, kucak kucağa bir cümbüş yapacağı muhakkaktı.

Karşıdaki kapı aralanırken, Prens kızı yakalamak için kapıya yanaştı. Kapı açıldı. Fakat o ne? Karşısında kapkara, çırılçıplak, dev gibi bir zenci vardı. Derisi, yağlı volan kayışı gibi pırıl pırıl parlıyordu.

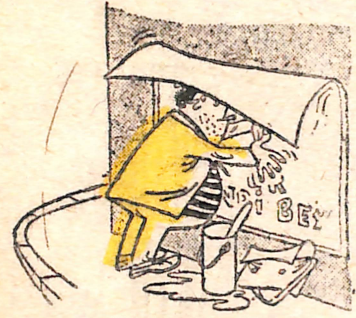
Prens Puhar, uzanan elini korku ile çekti. Fakat korkunç zenci onu bırakmadı. Prens kaçtı. Arkasına düşen zenci, durmadan onu kovalıyordu. Prensin ayakları, kaçarken kıçına değiyordu. Dört dönüyorlardı. Prens avazı çıktığı kadar:

— İmdat! Mis Purdy, imdaaat!.. diye bağırdı.

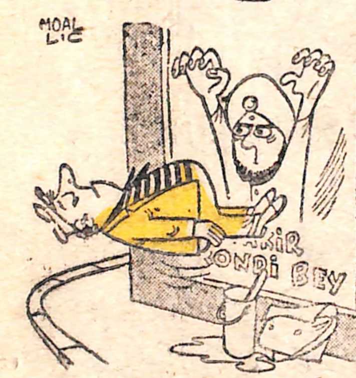
Sesine hiç bir cevap alamadı. Artık nefesi tükenmişti. Gözleri

YAZISIZ!..
— Fransız —

LÜZUMLU ALET

Bir inşaatta çalışıyordu. Lâkin küreği yoktu. Ustabaşıya gitti, istedi.

— Aldırma, dedi. Kürek olmasa da yevmiyeni alırsın...

— Ama herkesin var. Dayanıp dinleniyorlar. Ben neye dayanacağım?

TERCİH

Moskova'da, iki Rus askerine Bulganin'le Eisenhower'in resimlerini gösterip sordular:

— Bunları tanıyorsunuz. Hangisini öldürürsünüz?

Askerin biri tereddüt etti. İkincisi atıldı:

— Eisenhower'i öldürürüm...

Öteki asker de konuştu:

— Eh, o ölünce benim için de tereddüde yer kalmıyor, ben de berikini öldürürüm!

Müsabakası

Cümbüş

Baba erenler dergâhın kapısına çömelmiş çubuğu çekerken bir cenaze geçti. Hafifçe doğrularak sordu:

— Kim bu?..

— Tamburi Ali efendi...

Az sonra bir cenaze daha göründü. Erenler yine sordu:

— Kim bu?..

— Kemençeci Sadi efendi...

Biraz sonra bir cenaze daha göründü. Erenler tekrar sordu:

— Kim bu?..

— Gazelhan Hafız Mehmet efendi...

Baba erenler çubuğundan uzun bir nefes çekip gülümsedi:

— Desene bu akşam ahrette cümbüş var!..

ZARİFE SARIOĞLU
Yenidoğan mahallesi Eskişehir sokak No. 418
ANKARA

ALLAHIN İŞİ!

Bektaşi dervişlerinden biri, seyahate çıkmış, ıssız bir dağ başından geçerken karşıdan atlı bir adam belirmiş. Tam dervişin hizasına gelince:

— Dur!.. demiş.

Dervişin gözü, herifin belindeki palaya ilişmiş. Derhal: «Durdum ağa... Emret» diye cevap vermiş.

Atlı sorguya başlamış:

— Adın ne?

— Hasan.

— Ne iş yaparsın?..

— Dervşim.

— Dervişler her şeyi bilirmiş, sen de bilir misin?

— Kendime göre bazı şeyleri bilirim.

— Söyle bakalım... Allah şimdi ne işle meşgul oluyor?

— Bu suale bu vaziyette cevap veremem.

— Neden?

— Böyle yüksek bir suale alçaktan cevap verilmez.

— Ya nasıl verilir?

— Sen doğru bir cevap almak mı istiyorsun?

— Evet...

— Şu halde, in o attan.

Atlı atından inmiş, Bektaşi çevik bir hareketle ata atlamış; konuşmaya başlamış:

— Şimdi sen Allahın ne işle meşgul olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi?..

— Evet!..

— Ya Allahın meşguliyeti senin aleyhinde olursa...

— Zararı yok, sen doğrusunu söyle....

Bektaşi, elindeki değneği bütün kuvvetiyle hayvana indirmiş ve şöyle cevap vermiş:

— Ağa!.. Dikkat... Allahın meşguliyetini gözlerinle görüyorsun. İşte, şu atı senin altında aldı, bana ihsan etti...

İLHAMİ AKSOY
E. K. İ. İnşaat müdürlüğünde ressam
Zonguldak

— Yahu, belediyenin haberi olmadan bir kaçak kat da biz çıksak!..

(Nehar Tüblek)

dönmüş zencinin eline geçerse hali bitikti. Boyuna kaçıyor, koşuyor, bir yandan da bağırıyordu. Vücudundan bardak bardak ter boşanmıştı. Nerede ise zenci onu yakalıyacaktı. Nefesi bitmişti. Zncinin elini omuzunda duyarken lâmbalar söndü. Işıklar tekrar yanınca zenci ortada yoktu. Kapı açıldı. Mis Purdy çok ciddi bir yüzle Prensi aldı, tarttı.

— Tam beş kilo eksildiniz, dedi. Prens Puhar iki yüz elli dolar ödedi.

Bir hafta da otelde hasta yatan Prens, vücut güzelliğinden vazgeçmişt' artık. Sekiz aşçı, iki hizmetçi bir uşağını alıp memleketine döndü!

Andrew Patterson

Kendi Karikatürünüzü Tanıdınız mı?

İKİ İSTANBUL..

MERHUN

Merkez Bankasındaki 127 ton altından, bilmem kaç tonu merhun imiş, bize 950 gram mı, 250 gram mı ne, öyle bir şey kalıyormuş. Gazete bu haberi okuyan biri:

— Ayol, bu yazıda bir tertip hatası var galiba, dedi, merhun değil, merhum olacak!

DELİLER

Konyada apartıman sahibi 2 kişi, kiracılarına «Biz sizden fazla kira aldık. Lütfen, fazla aldığımız bu parayı alın» diye geri vermişler. Şimdi Konyadan gelecek şu ikinci haberi merakla bekliyoruz: «Konyada iki deli tutuldu!»

DÜZME SÖZLER

Bir maçta muvaffakiyetsizlik, hakemle idareciler arasındaki küçük bir alaşmazlıktan doğar!

★

Tek seçici örümcek ağına benzer. Ekseriya bal arısını bırakır, eşek arısını yakalar.

★

Bir futbolcunun en büyük klası, talihtir.

★

Hırçın ve sert bir futbolcunun karısı yarı yarıya dul sayılabilir.

★

Namuslu bir hakemi satın almaya hiç bir kulübün serveti yetmez!

★

Gençleri yükseltmek için onlara sporu değil, sporculuğu öğretmeliyiz.

★

Oyunu hazırlayan antrenör olabilir .Fakat oynıyacak olan nihayet futbolcudur.

★

Maçlar ekseriya güvenilen sebepten kaybedilmiştir.

★

Meşhur kalecilerin başarıları kendi klaslarından ziyade karşısındakilerin klassızlığından doğar!

Şarkılı Spor

Severim her güzeli senden eserdir diyerek... (Halk ve F.Bahçe)

★

Akoma ena potiraki, (Lefter)

★

Hani ya sen benimdin neye döndün sözünden? (G.Saraylı Metin ve F.Bahçe)

★

Ömrüm seni sevmekle nihayet bulacaktır. (Muslih Hoca ve G.Saray)

★

At martini Debreli Recep (Eşref Şefik)

★

Nisan mayıs ayları
Gevşer hemen yayları (Futbolcularımız)

★

Hüsnüne güvenme ey rûyi mâhım (Vocesvaben Hüsamettin)

★

Varsın gönül aşkınla harap olsun efendim (F.Bahçe ve taraftarları)

★

Sabret gönül, bir gün olur, bu hasret biter! (Mecidiyeköyü stadı)

★

Dök zülfünü meydana gel (Fikret)

★

Sen arzu ettin, bu ayrılık senden eserdir (Burhan)

★

Hay varvara varvara,
Ateş düştü şalvara! (Osman Kavrak)

★

Talihi yâr olanın yâr sarar yâresini! (Zeki Rıza Sporel)

B. ŞAVDAN FIKRALAR

Bir kulüp idarecisi şöyle dert yanıyormuş:

— Hem hakeme dünyanın parasını öde, hem de kalksın seni yendirsin...

Bunu duyan Bernard Shaw:

— Kazandırmaya kalksaydı, daha pahalıya mal olurdu, demiş!

★

Bir futbol maçını ilk defa seyreden üstat, yanındakilere:

— «Bir meşin topun peşinde yirmi iki kişiyi koşturuyorsunuz. Bir gayenin peşinde iki kişiyi koşturamazsınız.. Bunu i t edenin dün yanın en psikoloğ ins! anı olduğu muhakkaktır, aşkolsun!» demiş.

★

Üstad bir yerde şöyle bir başlık okumuş: «Harp bir spordur.» Gülmüş ve: «Şu ufak farkla demiş: seyircileri Birleşmiş Milletler Kurulunda bulunurlar!..»

★

B. Chaw'a: «Oğlunuzun hangi sporu yapmasını isterdiniz?» diye sormuşlar. «Herhalde boks... demiş. Zira dayak yese de bazan galip sayılıyor!..»

★

Üstad: «Dünyanın yuvarlak olduğuna en canlı del 1, futboldur, dmiş. Her ikisi de önüne gelen tarafından tekmelenmiyor mu?!..»

JIU-JITSU OYUNLARI

JAPONLARIN milli sporları Jiu-Jitsu, son yıllarda bütün dünyaya yayılmıştır. Bu spor, manivelâ esasına dayandığı için, Jiu-Jitsu oyunları ile, cılız, sıska ve küçük insanlar, dev kadar olanları tepliyebilirler. Bizim polis okullarımıza da giren Jiu-Jitsu'nun bir kaç oyununu, başları sıkışınca okurlarımız faydalanırlar umuduyla açıklıyoruz:

○

HASMIN ELİNDEN TABANCA NASIL ALINIR?

HASMIN elindeki tabancayı almanın bir kaç yolu vardır. Bunun en kestirmesi, hasmınıza:

—Elinizdeki tabancayı lütfen verir misiniz? demektir.

Bu ricanıza rağmen hasmınız, elinde tuttuğu tabancayı vermezse, bu sefer daha yüksek seslerica edersiniz. Sesinizi, do notasına ayarlayıp bağırdığınız halde hâlâ tabancayı teslim etmiyorsa, o zaman hasmınıza, mütahassıs bir kulak doktoruna gitmesini salık verirsiniz.

Hasmın elinden tabancayı almanın bir yolu da, onu iple bir yere bağladıktan sonra, gidip «arama tarama» ekibine haber vermektir.

KARINIZIN ELİNDEN MAŞA VEYA SÜPÜRGEYİ NASIL ALIRSINIZ?

KIZAN eşinizin elinden maşayı veya süpürgeyi almanın tek yolu vardır. Şu sözleri söylersiniz:

— Emret karıcığım! Yeter ki sen emret! Kürk mü istiyorsun? Kolye mi istiyorsun? Yoksa iki yüz elli gram zeyin mi istiyorsun? Hemen şimdi... Borç, harç, ne yapar, eder alırım.

Ne de olsa kadınlar yumuşak ve duygulu olduklarından, size acırlar, bu belâyı da atlatmış olursunuz.

Ancak bu oyun yalnız bir kere denenebilir. İkincisinde hastahanelik olmanız ihtimali kuvvetlidir.

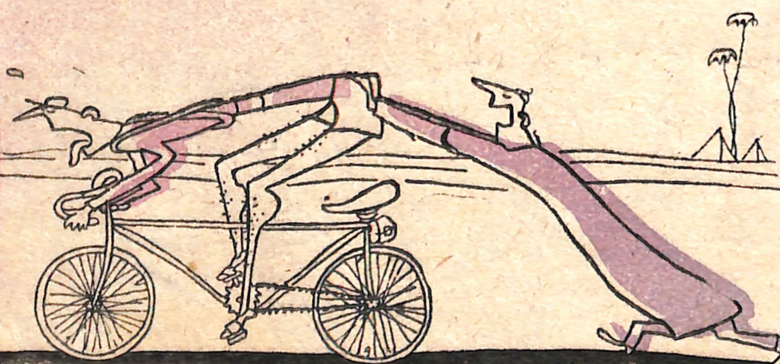
EŞİNİZİN ELİNDEN TABAGI NASIL ALIRSINIZ?

KIZGINLIKTAN, çorba kâsesini, kepçeyi, tabağı kocasının kafasına geçirecek kadının elinden hiç bir oyunla kurtuluş yoktur. Bu duruma düşen kocalara verebileceğimiz en iyi öğüt, hemen karılarının ayakları dibine diz çöküp ellerini yalvarma pozunda birleştirmek ve:

— Vur karıcığım, vur! Seni karı diye alan benim gibi sersem herife ancak bu yakışır! Vur nonoşum! Vur yavrum!..

Diye inlemektir.

MISIR BİSİKLET TURUNDA..

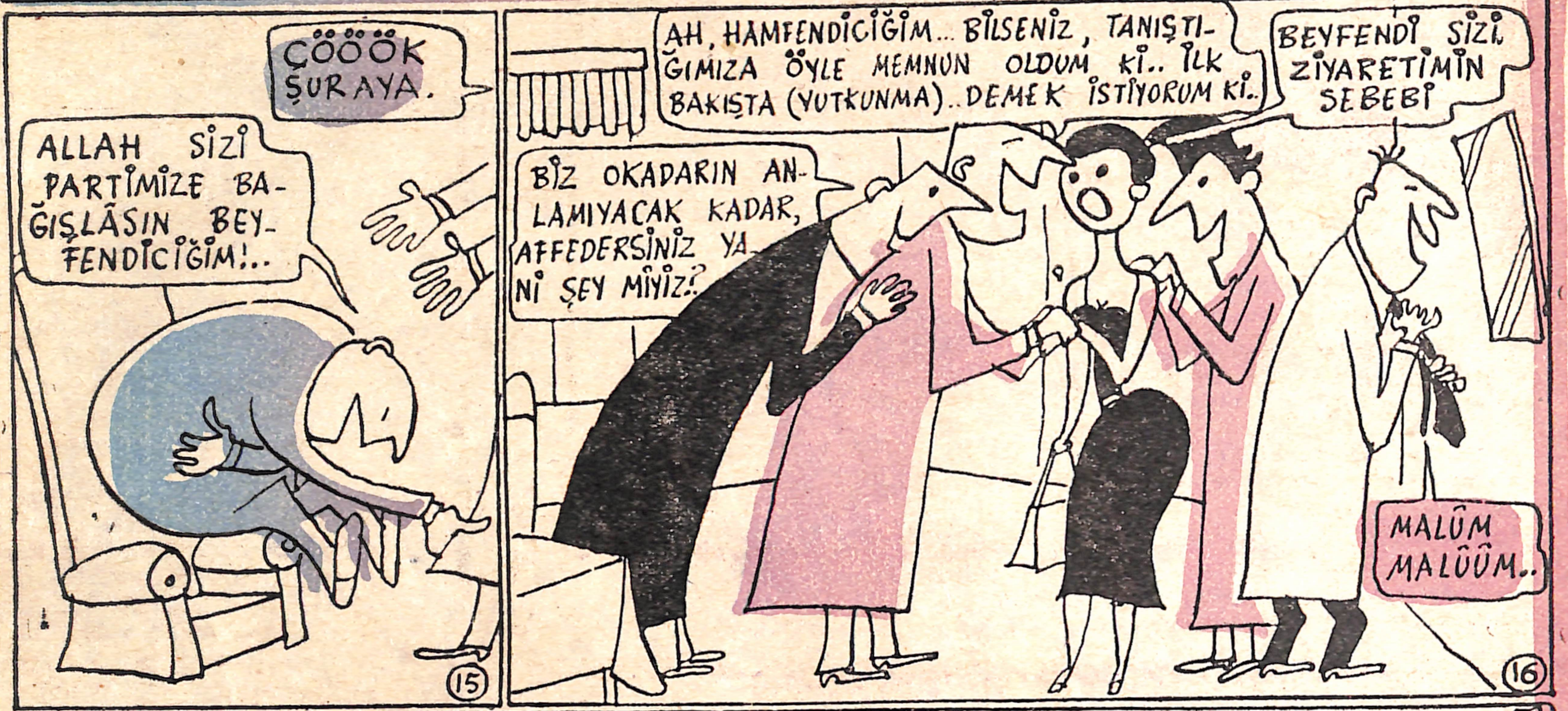

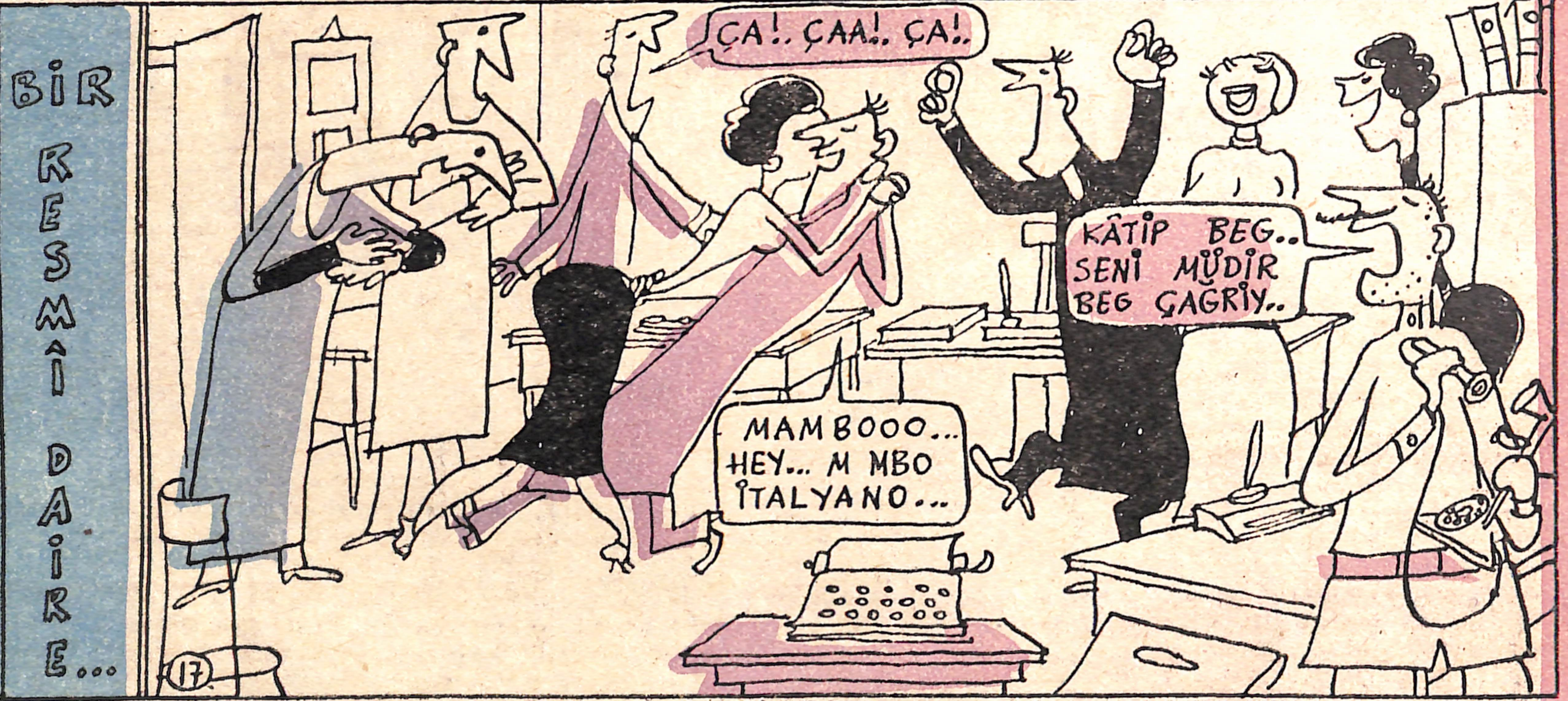
Bizim antrenör — Biraz daha yavaş!.. Bari sondan birinciliği kaçırmayın!.. (Nehar Tüblek)

Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

Yazı ve Karekter

Yazan: O. YAZAR

KASA başında çayın gelmesini bekliyorduk. Ben, Nazan, annesi, babası, dört kişi idik. Nazan'ın elinde bir kitap vardı. Nasıl oldu bilmiyorum, kitabın arasındaki bir kâğıt yere düştü. Eğilerek yerden kaldırdım. Meğer bu, bir mektupmuş. Verirken, şöyle kaçamak bir göz atmak istedim. Farkına varan Nazan:

— Ayıp, dedi, başkalarına ait mektupları okumak âdetiniz olduğunu bilmiyordum.

Ben, masum bir sinirlilikle:

— Rica ederim, ne münasebet, dedim. Sadece yazının şekliyle ilgilendim. Çünkü bir zamanlar, el yazılarından karakter anlamak bilgisile uğraşmıştım. Bunun için de gördüğüm her yazı beni mutlaka ilgilendirir.

Bu sözlerim üzerine Nazan:

— Çok güzel, dedi. Şu halde sanatınızı göstermelisiniz!..

Sonra, yere düşürdüğü mektubu acele gözden geçirdi. Bir yaprağını kopararak geri kalanını bana uzattı. Şaşırmıştım.

— Ama şunu bilmelisiniz ki, dedim, ben bu işle uğraşmıyalı yıllar var.

Nazan, yalvaran bakışlarla:

— Becerebildiğiniz kadar, dedi.

İster istemez kabul etmek zorunda kaldım. Nazan, kırılıp dökülerek

— Ama sakın mektubu okuyayım demeyesiniz, dedi.

Okumıyacağımı vadettim ve bütün dikkatimle gözden geçirdim. Daha ilk satırlar beni yıldırımla vurulmuşa döndürdü. Mektubu yazan, Nazan'a: «Nazlım, şekerim, nonoşum» diye hitap ediyordu.

Çok kıskanç bir adam sayılmam ama, gururum incinmişti.

Mektubu önüme koydum. Bu, biraz sağa yatık, hiç bir hususiyeti olmayan, iri harflerle yazılmış bir erkek yazısıydı.

İşin doğrusunu isterseniz, benim yazıdan falan anladığım yoktu. Ancak, bir zamanlar buna dair bir iki kitap okumuştum. Bunun dışında bu sanada hiç bir bilgim yoktu. Ama renk vermemeğe çalışarak:

— Bana öyle geliyor ki, dedim, bu yazı bir erkeğe aittir. İlk ağızda size, bu yazının benim üzerimde iyi bir intiba bırakmadığını söyliyebilirim.

Sözlerimin yaptığı tesiri anlamak için etrafıma bakındım. Herkesin beni dikkatle dinlemekte olduğunu, hattâ Nazan'ın yüzünde küçük bir hoşnutsuzluk gölgesinin dolaştığını farkettim. Bu bana cesaret verdi. Sözlerime devam ederek:

— Yazıyı iyice incelemeden diyebilirim ki, yazının sahibi, oldukça hilekâr bir insandır.

Bu sözlerim üzerine Nazan hafifçe kaşlarını çatarak:

— Yazının sahibine karşı biraz zalim davranıyorsunuz, dedi.

Nazanın babası da işe karıştı:

— Kızım, dedi, ona çıkışmağa hakkın yok! Ne görüyorsa onu söylüyor! Sözünü kesme!..

Mektuba yeniden bir göz attıktan sonra:

— Çok müteeessirim ama, dedim, yazının tahlilini derinleştirdikçe sahibi hakkındaki düşüncelerim de kesinleşiyor. Bir çok kötü huyların bu yazı sahibinde yer ettiğini görüyorum.

Birdenbire mektubun bir noktasiyle fazlaca ilgilenmiş görünerek:

— Tuhaf şey, dedim, bu yazının sahibi galiba bir çocuk... Hem de yanılmıyorsam bir kundakçılık suçundan zan altına alınmışa benzi-

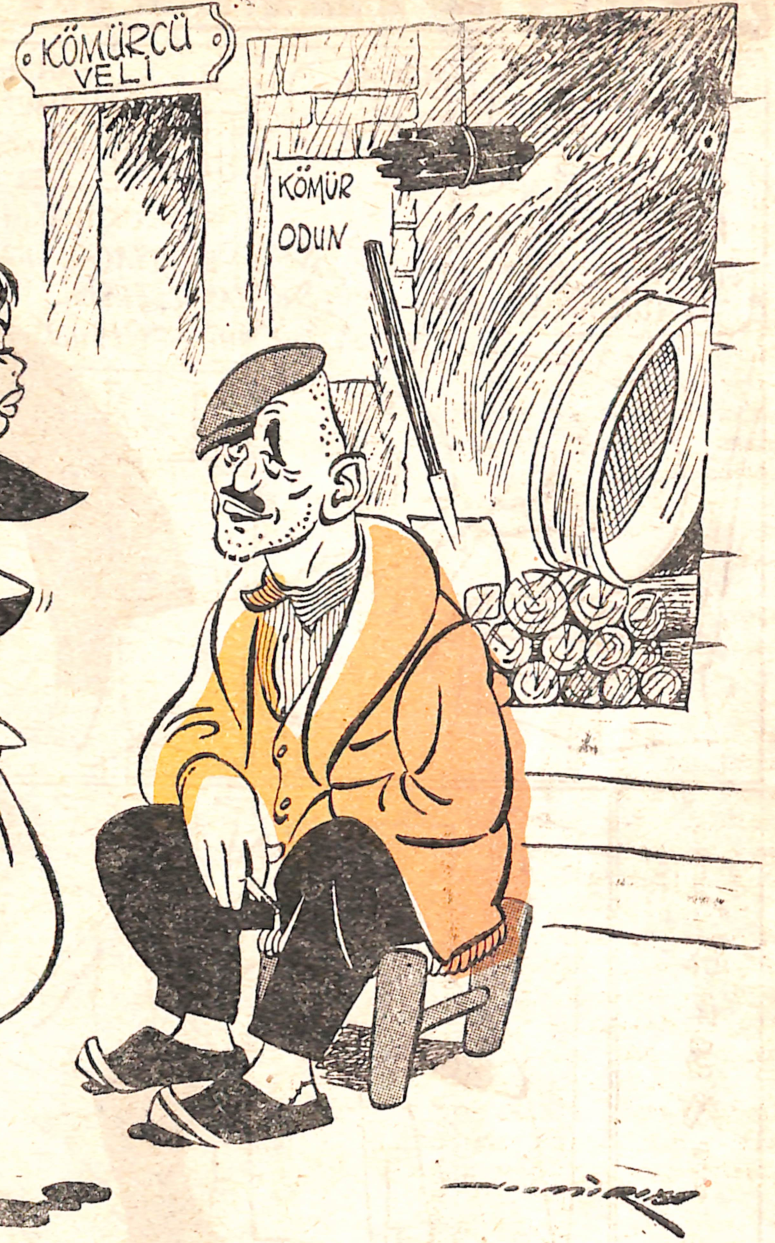
Nazan kendini tutamıyarak:

— Ne, ne dediniz? Diye bağırdı. Bir kundakçılık suçundan zan altına alınmışa mı benziyor? Hayır, hayır... bu mümkün değil!

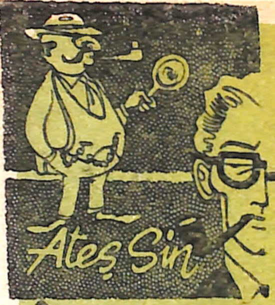
Ben kayıtsız bir eda takınarak:

— Bukadar kat'î «hayır!» demeyiniz. Olabilir ki, mektup sahibi size bu meseleden bahsetmek lüzumunu duymamıştır. Bir kelimede benim gözüme çarpan bir çizginin delâlet ettiği mâna bu! Nitekim, buna benzer başka bir takım çizgiler de vardır ki, bunlar mektubu yazanın arasıra, ufak tefek hırsız-

Yazması sizden çizmesi bizden

— Havalar böyle giderse biz bu yıl da düğünü yapamıyacağız Fadime!...
Yazan: Nihat Türkdoğan (Hanaltı, No. 21 - Adapazar) Çizen: Necmi Rıza

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ
TEFRİKA : No. 29

★ ★

Kolayca isim değiştiren güzeller, Veli ve Süleyman'la anlaşmışlardı. Kabzımal, daima sureti haktan görünerek Hacı Mustafa'yı olsun, şayet kadınlar lehine yüklüce bir tazminat ve nafaka ödeyerek boşanma dâvasına razı olmazlarsa çift defter tutup sahte fatura tanzimi suçlarını ihbarla Millî Korunmaya vereceğini söyledi. Lâkin ihtiyar kurtlar bunu yutmadılar. Hacı:

— Ya Veli efendi, benim canım ciğerim, iki gözümün nuru... Limek senin asıl sıfatın bu idi ha? Attın sonunda bize kazığı...

Diye hiç utanmadan, iki gözü iki çeşme ağlıyarak bu pazarlığa razı oldu. Yorgan elden gittikten başka, hapse tıkılmak da vardı.

— Gayri bana olanlar oldu, memlekete dönemem... diye sızıldanıyordu. Anlaşılan, hayata yeniden başlıyacaktı. Başladı da: Karısından ayrılıp servetinin mühim kısmını ona kaptırdıktan ve Kabzımal Veli gibi bir yardağı da kaybettikten sonra, Hacı sevkiyatiyle belini doğrultmağa çalıştı. Göbek Hafız işe: «Garının âhı tuttu» diyor da başka bir şey demiyordu. Boşadığı, kendisini bu hale kadar yükselten karısına karşı nankörlüğünün cezasını acı acı çektiğine inanıyordu.

Berikilere gelince, kısa zamanda: «Detektifler kulübu» diye Beyoğlunun en lüks barını açtılar ve kazara adına aldanıp oraya düşenleri, donlarına kadar soymağa koyuldular. Barın diğer bir adı da: «Posta Kutusu 69» oldu. Çünkü Kabzımal Veli, asıl dalgaları bu posta kutusunu kullandığı andan itibaren keşfettiğini anlamış, kelimenin uğuruna inanmıştı.

Tabii, «Posta Kutusu 69» da beklenen olaylar gecikmedi. İki ortak arasında ihtilâf çıktı. Birbirlerini şişlediler. Kadınlara gelince, bugün Beyoğlunun en namlı sosyete kadınları arasındadırlar. İnanmazsanız arayın. Mutlaka tanıyacaksınız.

S O N

VAKIFLAR BANKASI
SERMAYE : 50.000.000 T. L.

1956
İKRAMİYE PLANI

10 Adet
Bir şahıs için tutarı
120.000
Lirayı aşabilen
ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR
•
En az
1.500.000
Lira tutarında
MESKEN KREDİSİ
Ayrıca En az
250.000
Lira tutarında çeşitli
PARA, EV veya APARTMAN KATI

1/56
İHAP HULUSİ İSTANBUL

lıklar ettiğini de gösteriyor. Ama bütün bunlar mektup sahibinin gerçek karakteri yanında solda sıfır kalır!

Nazan'ın babası, sustuğumu görünce yalvardı:

— Rica ederim, devam ediniz, bu benim biricik kızımdır!

Nazan'ın annesinin de âdeta titrediğini farkettim. Hastasının fenalaştığını gören bir doktor ciddiyetile;

— Peki öyle ise, dedim, sizi daha fazla üzüntüde bırakmamak için ne görüyorsam söyliyeceğim. Bu mektubun yazarı, her şeyden önce karısını aldatmak için yaratılmış bir adamdır. Bir gün onu, kendi zevki uğuruna, kolundan tutarak çocuklarile beraber sokağa fırlatmak alçaklığını bile gösterebilir.

Sesime acıklı bir ton vererek, devam ettim:

— Ama burada asıl acınacak durumda olması lâzım gelen kimseler, anneden ziyade çocuklardır. Böyle bir ana-babanın, çocuklarının ahlâkı üzerinde nasıl bir tesir yapacağını artık siz takdir ediniz! Böyle bir ana-babanın çocukları ya dejenere veya...

Sözümü bitirmeme fırsat kalmadan, Nazan ağır ve çok öfkeli bir hareketle mektubu elimden kaptı. Gerçi ben, mektupsuz da sözlerime devam edebilirdim. Ama, yüreğimde büyük bir sevinç kaynadığı halde, yapmacık bir üzüntü ile:

— Affınızı rica ederim, dedim, maksadım sizi uyarmaktı. Tecrübesizliğini, saflığınız...

Nazan, öfkesi büsbütün kabarmış, bağırdı:

— Sizi dinlemek istemiyorum... Siz... Siz...

Sözlerini bitirmeğe imkân bulmadan babası işe karışmak lüzumunu duydu.

— Yavrucuğum, dedi, sen okadar bağırma bakalım. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz!

Nazan, gözlerini süzerek alaycı bir tavırla:

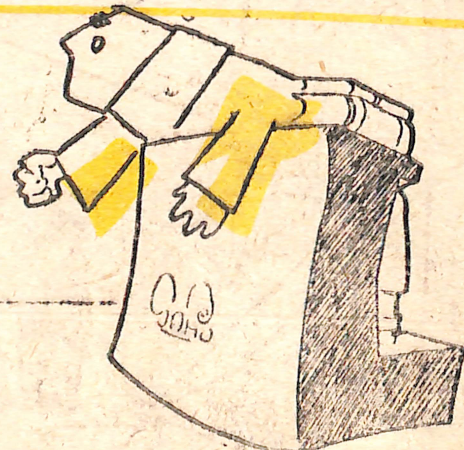
— Yaaa, öyle mi? dedi. Şu halde bu mektubun, bundan iki ay önce annemle beraber Bursaya gittiğiniz zaman, bana sizin gönderdiğiniz mektup olduğunu lütfen hatırlayınız!

★

Sevdiğim kızın evinden nasıl defolup gittiğimi hatırlamıyorum bile!

O. YAZAR

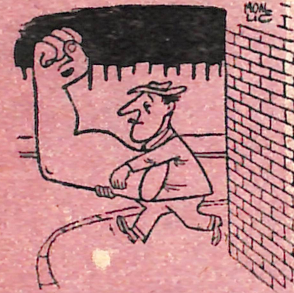

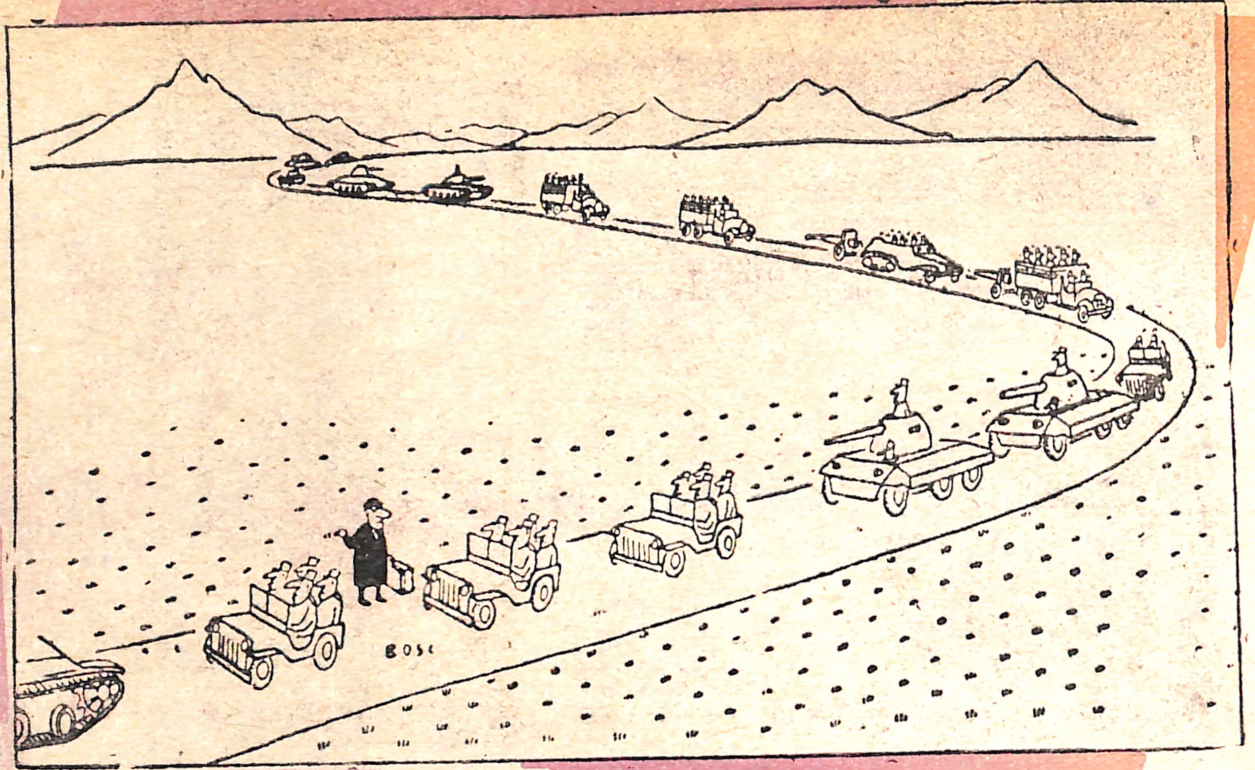
— Yine mi, sen bu kaç oldu?..
— Ne yapayım hâkim bey, çalışsam hırsız diye karşımıza getiriyorlar, çalışmasam serseri diye getiriyorlar!..

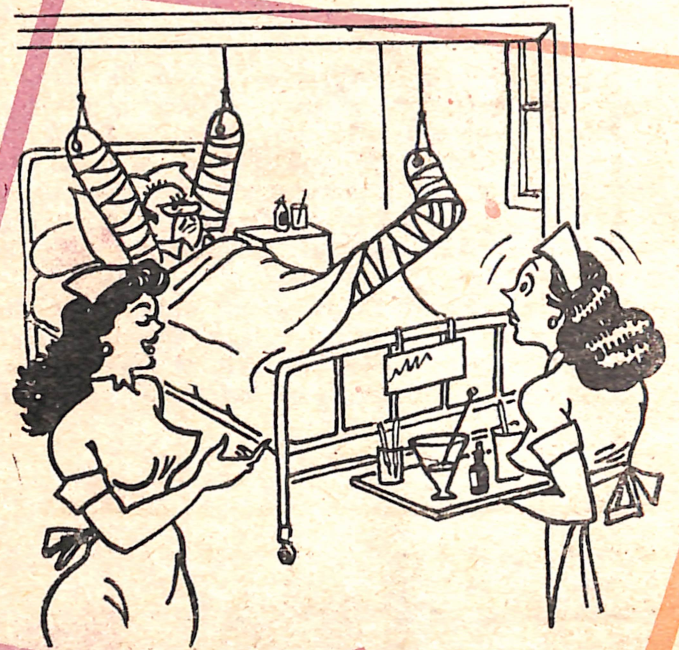

YAZISIZ!..
— Fransız —

YAZISIZ!..
— Fransız —

Dünya Karikatürleri

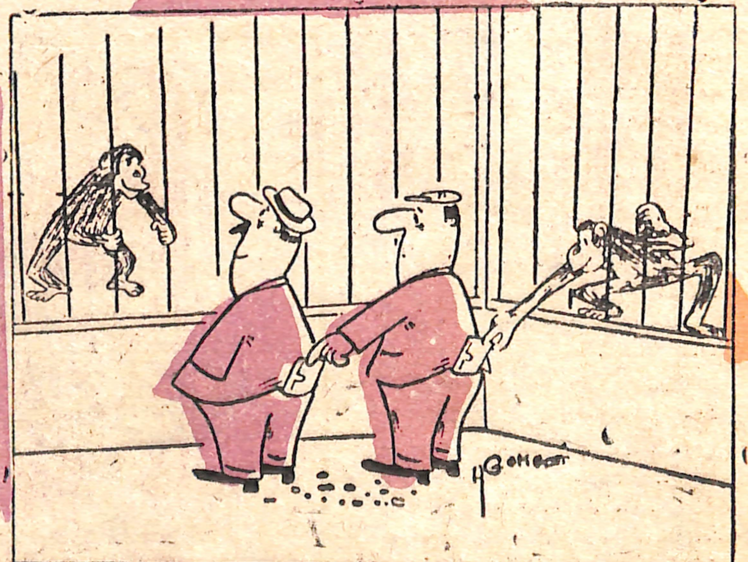
— Bunun yalnız ayağı alçıda değil miydi?..
— Evet... Ama karısı beni gördükten sonra ellerini de alçıya koydurttu!..

— Mısır —

Melek — Rica ederim, pilota söyleyiniz, yavaş gitsin, bu ilk uçuşumuz!..

— İtalyan —

YAZISIZ!..
— Fransız —

SÜMERBANK

SERMAYESİ. 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

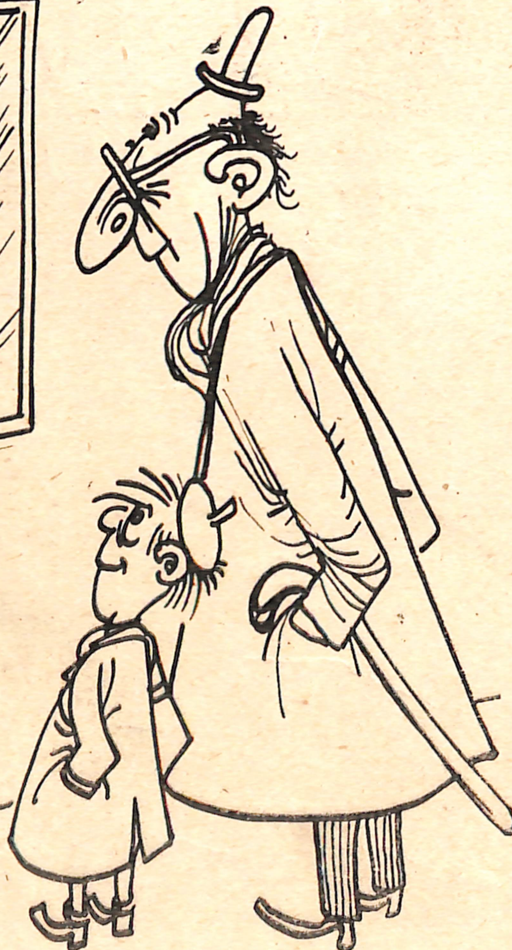
SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM

Polis Romanlarımız

Akbaba Yayınevinin polis romanları, sadece heyecan ve macera değildir. Bu kitaplar, dünyaca beğenilen, okunan birer edebî eserdir.

Beyaz Cehennem

O

Otomobilde Üç Kişiydiler!

O

Gece Gelen Adam

O

Düğümlü Mendil

O

Öldüresiye!

O

Fuarda Cinayet

Her kitap 1 Lira.

O

Kral Faruk'un Elmasları!

Cingöz Recai'nin son harikası

Fiyatı 2 liradır.

Yazı İşlerini fiilen idare eden :

AHMET KOÇER

Teknik Sekreter :

Selâmi M. YURDATAP

Abone: seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Fiatı: 50 Kuruş

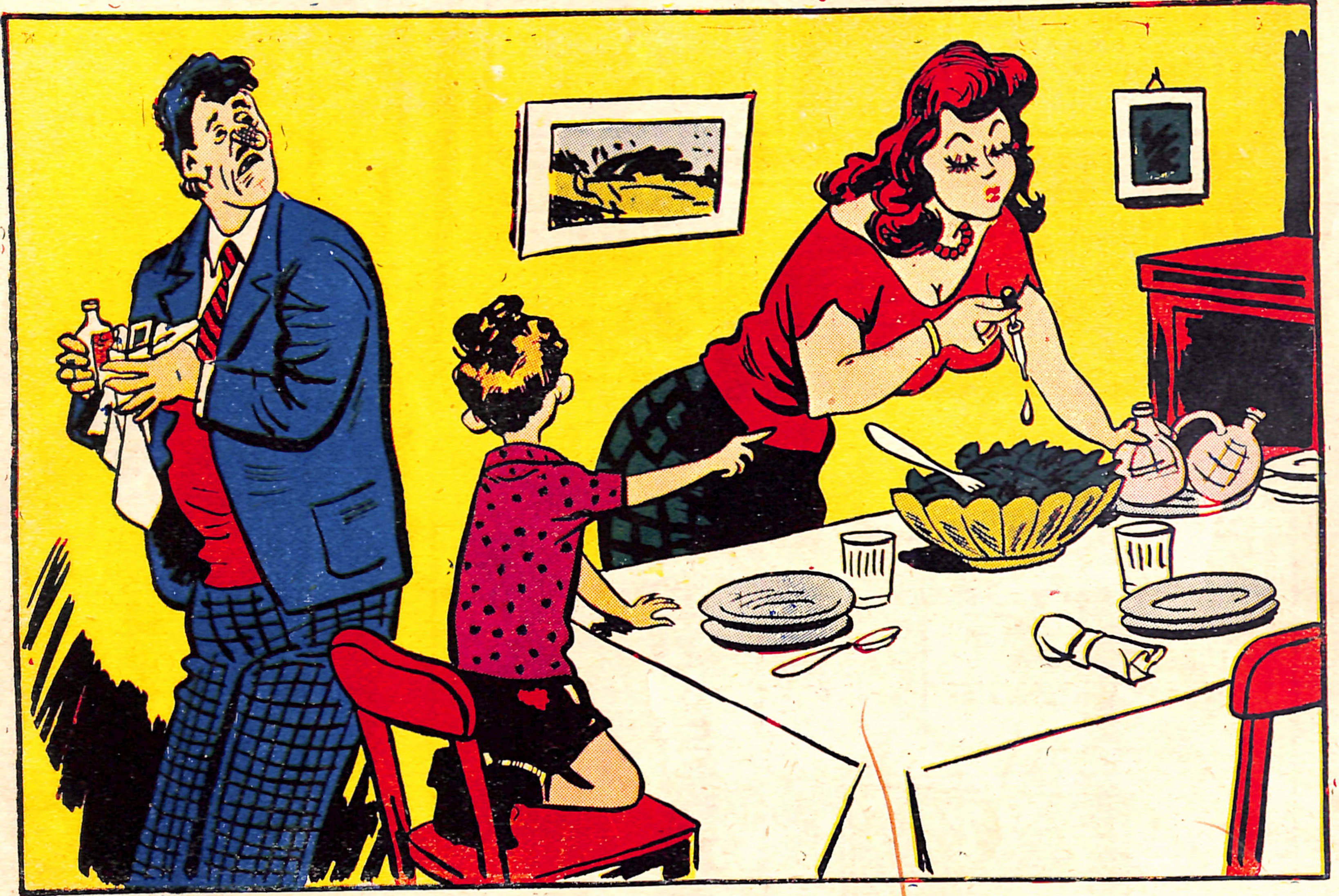
Basıldığı yer :

ERCAN Matbaası

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— **Benim ilâç damlalığım nerde?...**
— **İşte, annem salataya zeytinyağı damlatıyor!**

— İtalyan —

ESKİ KABADAYILAR!

İstanbulun bir nevi şövalyeleri demek olan «Eski Kabadayılar» ın şahsiyetlerine ve vakalarına dair yazılan bu menkıbeler, geçmiş bir devrin tarihine ait sayfalardır. İstanbulda o zamanlar «erkeklik» dâvası güden bir sınıf vardı.

Bu adamlar ekseriya zayıfa karşı himayekâr, mutaarrıza karşı sert davranırlar. Namuslu ailelere tecavüz edenlerin karşısında kaplan kesilirlerdi.

Bu işin sermayesi iffet, cesaret ve mukavemetti.

Hakikî kabadayı içecek, coşacak, söyliyecek, gülecek, oynıyacak... Fakat kimseyi rahatsız etmiyecekti. Abdullahların, Ariflerin, Niyazilerin meclislerinde hiç kimse rahatsız olmazdı. Çoğu ağzına içki koymaz, fakat bir işret meclisinde içenlerden fazla eğlenmek imkânını bulurlardı.

Kabadayı döşeğinde bile kabadayılık âdabına riayet edecektir. Çeşmemeydanında Sandalcı Arap Reyhan Ağa, kendisine hücum eden eli bıçaklı Kefalonyalıları çil yavrusu gibi dağattığı zaman bir kahve iskemlesi kullanmış... Arkadaşları: «Senin tokadın kâfi değil miydi ki, iskemle kullandın» diye Reyhan Ağa ile üç ay dargın durdular.

Eski İstanbulun eski kabadayıları bir âlemdir. Bu kitap bunu tahlil için yazılmıştır

Not: Büyük boy, 400 sahifeyi bulan bu nefis kitap, harikulâde güzel, beş renkli, kuşe bir kapak içinde hazırlanmıştır. Kâğıt darlığı yüzünden baskı adedi azdır. Fiyatı 4 liradır. Bedelinin banka, yahut posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur. Posta pulu kabul edilmez.

Adres: Akbaba Yayınevi — Belediye, Kledfarer caddesi, İstanbul.

BUGÜN ÇIKTI